

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

Arts & Culture Research Lab Observorium

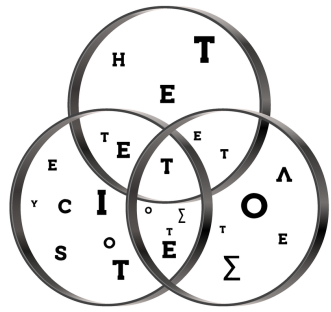
THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS

Η ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS είναι μια ανεξάρτητη εκδοτική οργάνωση που ασχολείται με την έκδοση βιβλίων, περιοδικών και άλλων κειμένων. Η οργάνωση έχει ως στόχο να προωθήσει την ελληνική λογοτεχνία και την κουλτούρα, καθώς και να υποστηρίξει νέους συγγραφείς και καλλιτέχνες. Η ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS έχει εκδώσει πολλά βιβλία, μεταξύ των οποίων και τα παρακάτω:

DEO
 ATHENSYN
 CHAOSMOS
 EIGHT/ TO OXTΩ
 ERGO COLLECTIVE
 CLOSING SOON
 HYDROEXPRESS

Η ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS είναι μια ανεξάρτητη εκδοτική οργάνωση που ασχολείται με την έκδοση βιβλίων, περιοδικών και άλλων κειμένων. Η οργάνωση έχει ως στόχο να προωθήσει την ελληνική λογοτεχνία και την κουλτούρα, καθώς και να υποστηρίξει νέους συγγραφείς και καλλιτέχνες. Η ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS έχει εκδώσει πολλά βιβλία, μεταξύ των οποίων και τα παρακάτω:

PHÈNO
 KOTTAGE
 CREAM ATHENS
 TIDAL CULTURE LAB
 YELLOW BRICK
 KHANDAQ
 HERMITAGE SYKAMINEA

Interviews

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS

JANUARY, 2022 | VOLUME III
EDUCATIONAL HEURISM III

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY, Arts & Culture Research Lab Observatorium is a nonprofit organisation registered in Athens, Greece. It was founded in 2019 and it is privately supported by friends and donors of TTS.

It is governed by the Founder | Regisseur, Georgia Kotretsos in close collaboration with the TTS Financial and Legal advisor of the Board. Through the filter of philosophy, science, and new technologies, TTS focuses on the transdisciplinary production of speculative knowledge as that is perceived in the creative arts & culture in Greece and abroad.

EDITOR-IN-CHIEF

Georgia Kotretsos

ASSISTANT | RESEARCH ASSISTANT

Nefeli Kaoutsaki | Eirini Vlavianou

GEOGRAPHY

By connecting the North with the South and the East with the West, we endeavor to foster exchanges, collaborations, and publications in the Balkans, the rest of Europe, in the wider region of the Mediterranean, and MENA.

ONLINE

<https://www.thetelossociety.com/the-telos-society-press>

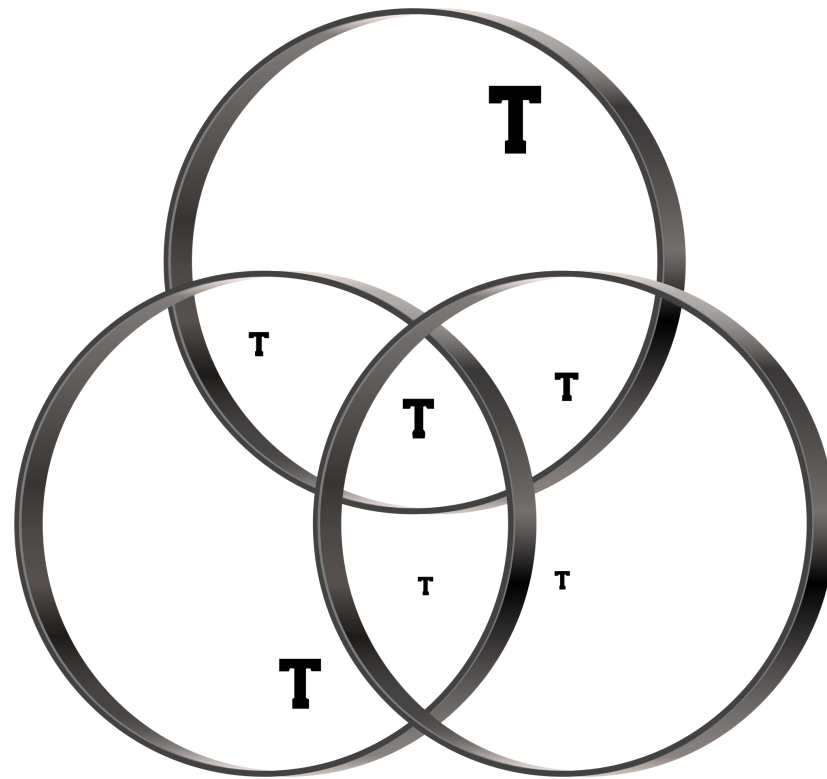
 www.thetelossociety.com

 @thetelossociety

 The Telos Society

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY, Inc. Copyright © 2022
THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY, Inc. All rights reserved.
VVV, Attica, Greece

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS
JANUARY, 2022 | VOLUME III
EDUCATIONAL HEURISM III
ISSN 2732-706X

DEO AKIS KOKKINOS FOUNDER & DIRECTOR	06
ATHENSYN KATJA EHRHARDT CO-FOUNDER & EXECUTIVE DIRECTOR	09
CHAOSMOS VANDALOOP COLLECTIVE, CHAOSMOS.ZONE, FREIGEIST-VERLAG.NET	11
EIGHT / TO OXTΩ KOSTAS TZIMOULIS CO-FOUNDER	14
ERGO COLLECTIVE ANTONIA ECONOMOU FOUNDING MEMBER	17
CLOSING SOON ORESTIS MAVROUDIS TEAM MEMBER	20
HYDROEXPRESS MARINA PAPADAKI INSTIGATOR AND EDITOR	22
PHĒNO NIKOS KOSTOPOULOS & VIKI ZIOGA CO-DIRECTORS	25
KOTTAGE CHRISTINA TZEKOU & ANASTASIS STRATAKIS CO-FOUNDER	28
CREAM ATHENS NIA HEFE FILIOGIANNI FOUNDER & CREATIVE DIRECTOR	31
TIDAL CULTURE LAB DIMITRIS SPYROU FOUNDER	34
YELLOW BRICK VASILIKI SIFOSTRATOUDAKI ARTIST, FOUNDER & INITIATOR	37
KHANDAQ OLGA HATZIDAKI FOUNDER & DIRECTOR	39
HERMITAGE SYKAMINEA ANDREAS SELL FOUNDER	42

Educational Heurism III

UNPACKING THE GENEALOGY OF MENTORSHIP

In these times of unprecedented crises, it is critical that we collectively develop a set of orienting coordinates, that help us navigate the uncertain and complex terrain of the inevitable transition.

We find in this time of instant messaging, endless pixels of information, sponsored research posts and labyrinthine conspiracy theories, Science (and even Truth) has failed to guide us away from the sheer face of extinction. To address this we must develop heuristics that can function as a better set of truth criteria for our narratives - thought-forms that govern every aspect of our lives.

Narratives are not only sense making machines in the face of uncertainty, they are the very substance of our social reality; and so it is critical that we can understand what cultural evolution means. Through our analysis and mapping of the phenomenon of narrative forms in this moment of transition, we have set out to trail the trope of educational heurism by leading peers and TTS friends who are directly connected to Greece in one way or another by actively caring about the growth of their peers and immediate communities.

GEORGIA KOTRETSOS & MEHUL SANGHAM FOR THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS

DEO | deoprojects.com

AKIS KOKKINOS

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

speaks to Founder | Director of DEO

Betty Kokkinos, Audience Development

Costas Kazantzis, Digital presence

Evita Kyriazi, Art mediator

DEO projects is an independent contemporary art platform based in Chios island, Greece.

It cultivates a programme premised on interventions that take the form of commissions, exhibitions, public programmes, or residencies.

DEO projects aims to support and facilitate collaboration between invited and local artists, cultural practitioners, and communities by sharing skills, knowledge, and perspectives.

Based on values of care, trust, and collaboration, DEO projects is dedicated to fostering artistic vision, reaching new audiences, and challenging existing practices.

Located in Chios, the non-profit-organisation will gradually unfold the multi-layered historical, social, and

cultural landscape of the North-eastern island in the Aegean sea. Chios constitutes the primary resource, partner, and driving force for DEO projects.

Georgia Kotretsos: You chose to activate an array of locations at the island of Chios, rather than investing on housing under a single roof the entire program of DEO, why so and how do the different sites inform your projects?

AK: DEO is the first contemporary art platform on Chios Island, Greece. We perceive our audience as an assemblage of communities that incorporates the locals, people who stay temporary on the island, tourists, as much as the international artworld who visit our shows and the online viewers who engage with our digital content. We show equal care and passion for reaching this mosaic of people. Therefore, we need to present projects that can fulfil the needs of all of them, including people who have deep knowledge of contemporary art and people in which our programmes are their first experience with contemporary art. Not having a permanent exhibition venue allows us to reduce the thresholds of the latter and come closer. By activating non-institutional spaces across the island, we offer additional motives to the local audience to explore or re-interpret what has been perceived as familiar and re-imagine what it means for a venue to be activated.

Additionally, as DEO is a non-profit organization created from scratch, engaging with different sites across the island allows us to re-learn and re-introduce our pre-existing relationships with it. It's a process that we feel we need to go through to present more meaningful and relevant projects to our audiences. We don't reject the idea of having a permanent space at some point, as it will save us a lot of time and energy, but for now, we enjoy being in multiple locations every year. In its life cycle as an arts-organization, DEO projects is in a pre-institutional phase that acts as an independent space on a project basis. In the next three to four years, DEO will move to its next step, operating more as an institution following the same vision until it reaches it, to create a cultural infrastructure on the island and to support transnational dialogue through a hyper-local, globally-linked ethos.

Additionally, since we are neither a commercial gallery nor a museum or foundation, we want our programmes to be an opportunity for the invited artists to challenge themselves, experiment with their practices and potentially develop their visual language further.

A non-white cube venue brings another voice into play, one from which the artists can really benefit from. For example, our very first exhibition, titled *fragmented images, fragmented stories*, by Paulo Nimer Pjota, took place at the old slaughterhouse of Chios in summer 2021. The venue acted as an open vessel for the presented works, holding the memories and traits of its former use while initiating conversations for collective healing, recovery, and metamorphosis. Paulo worked with the site-specificity, which informed the way of displaying, and a dialogue started with materials and objects found in the space. This was an opportunity for him to expand his practice and use this knowledge for upcoming projects. It's an essential aspect of what we want to achieve as an organization.

GK: In its inaugural year, DEO presented the first Greek solo show of Paulo Nimer Pjota as part of the Commission Series program, the screening program titled *Permanent Spring, Delayed Bloom*, curated by Asli Seven, as part of Protocinema Open Air Screening Tour 2021 and the Chios Art + Research Retreat - an interdisciplinary nomadic residency in Chios in partnership with the Caravan Project. How do you envision the DEO program to be like in the following years?

AK: For the first year, we wanted to test out diverse programmes, establish various partnerships and reach out to different audiences. It was a learning experience that shaped the direction of DEO for the following years. We are moving now to a more cohesive creative programme choreographed by a different thematic on an annual basis. Chios's diverse histories and ecologies always drive our creative process to expand beyond the geographical limitations and nationalistic frameworks. We are developing a programme that explores, comments and disrupts existing narratives of the selected thematic through new commissions, interventions, residencies and public programmes. Through international partnerships and with a strong focus on South America, the Caribbean and the Mediterranean Sea, we design projects that we hope they will produce new forms of knowledge both for us and for our audiences.

The model we are working on is a one-year research programme that brings publicly faced interventions during the Spring-Summer-Autumn period each year. The findings of these experiences will be gathered in an annual publication that we will share with our audiences at the end of the same year. The goal is each thematic to feed the following one, turning into a continuous, fluid, and queer understanding of our current socio-political condition.

GK: Initiatives like yours decentralize both the Greek art scene and its audience-at-large, which is an invaluable endeavor to pursue. To what capacity does DEO engage with the locals, and how has your program been perceived and received so far by your immediate audience and community?

AK: Chios is the fifth biggest island of Greece, with more than 50,000 permanent inhabitants. Important actors within the Greek arts ecology have some form of connection with the island, including artists, curators, dealers, and collectors. DEO as a platform brought all of those agents together, and therefore it feels more like a collective endeavour than an independent initiative. In addition, our projects so far have been featured in major international newspapers, magazines and platforms, including Artforum magazine, Damn Magazine, L'officiel Brazil, Estadao, KURA, as well as all the established national and local press. We are really grateful for all the journalists who trusted us and supported this fresh start, enabling us to connect Chios with audiences worldwide. According to our demographic analytics, our primary audiences come from Brazil, the US, China, and, of course, Greece.

As far as the local engagement is concerned, we believe that the artworld produces some existing hierarchy politics in relation to what can and should be presented away from the "centre".

We wouldn't receive so many questions around community engagement if the organisation was based in Athens, for example. The artworld creates this series of expectations, and it limits the organisations' programmes in the "periphery" on community engagement projects, educational activities, and residencies. In DEO, we resist

these kinds of hierarchies. We don't feel we need to create separate programming for our local audience and another for the artworld. Our creative programme is produced with and for all these diverse audiences, and that's why we feel our projects receive a great visitation response and press reputation as we mix all of those groups of people. Our team reflects that mentality as it's a small group of people from Chios, Greece and abroad. The legal base of the organisation is the Village called Nenita, in the Southeastern part of the island in which the artists stay and the whole village supports their stay. Our lawyers, accountants, printer studio, photographers are all small local businesses. We partner with other local cultural and non-profit social organisations to maximise our audiences' reach, such as our partnership with the Chios Music Festival and our close relationship with Metadrasis.

An example of our local engagement is a ritual I follow when we get some feature on Greek press. I go to the periptero of the Nenita Village, and the owner, Vaggelio, will have secured two copies of the newspaper. We will sit down together, and she will start reading the whole article. Then, she will keep one copy for her, and she will pass the other to me for our archive. Therefore, the local audience is bringing a vital force within the organisation that we couldn't operate without. After all, our mission is to create social impact and disrupt the racist, patriarchal, far-right structures rooted not only in Chios and Greece but also in Europe and other continents. To do so, we need to go beyond the small community of the artworld and reach a more significant number of audiences.

DEO PEER RECOMMENDATION:
PROTOCINEMA
[HTTPS://WWW.PROTOCINEMA.ORG](https://www.protocinema.org)

AthenSYN | athensyn.com

KATJA EHRHARDT

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

speaks to Co-founder | Executive Director of
AthenSyn

Sotirios Bahtsetzis, Co-founder | Co-Director
Board: Joulia Strauss, Yorgos Maraziotis, Yannis
Adoniou, Tzeni Argyriou

AthenSYN is a non-profit, Berlin-based initiative of artists, curators, and cultural agents founded in 2016 by Sotirios Bahtsetzis and Katja Ehrhardt. Focusing on German-Greek collaboration and on the Berlin-Athens axis, we initiate, curate, and organize festivals, exhibitions, artistic residencies, dance and theater performances. Employing art as education, we foster a common policy of international cultural exchange through joint art and educational projects aiming at long-term cooperations, with Greek and international partners. Under the direction of Katja Ehrhardt, AthenSYN has been bringing together international partners with Greek artists and institutions in art projects, building a network and an infrastructure for exchange and mutual support. In times of migration and globalization, we practice cultural dialogue, critically examine Europe in the context of contemporary art, and develop joint visions for the future.

AthenSYN's work was presented at i.a. documenta14 in Kassel and Athens, the Transeuropa Festival Madrid, Freiraum in der Box Berlin, Athens Biennale, Kyiv Biennale, and in the Museum of World Cultures in Gothenburg. Collaborations include Allianz Cultural Foundation, Literary Colloquium Berlin, Steinzeit Berlin, Kunsthochschule Kassel, ASFA Athens School of Fine Arts, LUCA School of Arts, Leuven, Brussels, Ghent, HyperWerk Institute for Post-Industrial Design, Basel University of Applied Sciences, Museum of World Cultures Gothenburg.

In 2019, we started the AthenSYN Festival for Contemporary Greek Art in Berlin, exhibiting 16 contemporary Greek artists, accompanied by a symposium, guided exhibition tours, and a dance program with contemporary Greek choreographers, under the patronage of the Ministry of Culture Greece and the Embassy of Greece in Berlin. The second edition "AthenSYN II: GOING VIRAL" will take place with 15 contemporary Greek artists, along with a symposium with artists and experts from Berlin and Athens, in January – February 2022 in Berlin in collaboration with Art-Works, Freiraum in der Box Berlin, and Steinzeit Berlin.

Georgia Kotretsos: To my understanding AthenSYN is an extrovert creative enterprise mediating between Greece and Germany. What paths or avenues had to be paved for your program to come to fruition?

Katja Ehrhardt: There are a couple of pillars that our work is standing on. Firstly and most importantly, AthenSYN was born out of the recognition of the importance to practice international cultural exchange along with the necessity to present Greek Contemporary Art internationally. Art is essential in inducing social change and development, and creativity leaves room for partners to contribute individually in a joint outcome, while being challenged and inspired by different approaches is part of the process of getting to know the Other. Mutual cultural policies foster mutual understanding and synergy, and thus we employ art as a vessel for education and collaboration. In order to realize projects on this trajectory, there were many formal aspects we had to undertake, such as finding founding partners, locations and supporters and establishing a viable organizational and legal structure. Communication along with joining our partners in a common mission played an important role, as AthenSYN is working horizontally and inclusively. We are concentrating on collaborations where all partners bring in their own expertise, ideas, and visions while we provide a platform and infrastructure for ideas to grow and materialize and discourses to form and evolve.

GK: What are some of the findings and learnings you have unpacked through the AthenSYN program thus far? What are you *undoing* in the process? Are you actively disrupting the perpetual cycle of stereotypes on both ends?

KE: The immersion in a culture through a work process is always intense. Collaborations include being face-to-face with cultural differences that are more challenging than mere friendship and sympathy as we jointly work towards a particular outcome with limiting factors such as timeframes and financial conditions. It is demanding and provides for many personal and collective learning experiences. So when we face difficulties, what carries us through is the belief in our work and our mission that overcomes obstacles that arise on a practical level.

Another essential insight is that in order to build a sustainable structure for advancement and mutual growth, steadfastness and persistence are a mandatory ingredient. There will always be hurdles that seem hard to mount, but not giving in in these moments of trial is what eventually leads to results that often could not have been anticipated and hold treasures for those who are willing to submit to the process with dedication.

Through art, we communicate and tackle stereotypes – quite literally with thematics of our exhibition and projects, but also through creating space for artists, art institutions and their audience to meet, discuss, expand, and, last but not least, to get to know each other beyond the information that is transported through media, public discourses, or prototypes that have been generated over certain subjects.

GK: What are the systems that need to be mobilized for your initiative to leave a lasting mark?

KE: Important is financial support such as private or institutional sponsors as well as collaborators and partners in order to carry out projects. For instance, we have been collaborating with art spaces who have provided their infrastructure and human resources to advance our projects while they contributed to them on their terms. Finding the funds for an art project is its soil, and takes a lot of time and effort. We currently run our projects with project-related funds and a lot of personal initiative on a voluntary basis. The extension of a project grows with the funds we are able to mobilize. Along those lines, we are always looking out for supporters who wish to align with the mission we follow and who wish to contribute financially, with proposals, work force, or otherwise. We are open to ideas and wish for joint expansion and progress where each partner brings in their part in a symphony.

ATHENSYN PEER RECOMMENDATION:
AVTONOMI AKADIMIA
[HTTP://AVTONOMI-AKADIMIA.NET](http://avtonomi-akadimia.net)

CHAOSMOS

CHAOSMOS | chaosmos.zone

CHAOSMOS

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

speaks to Founding Members of CHAOSMOS

Vandalloop collective, chaosmos.zone, freigeist-verlag.net

Chaosmos ∞ is a grassroots art space founded by the Vandalloop collective in the sky above Exarcheia, Athens – now infinitely expanding ...

Celebrating symptoms, chaos and diversity, Chaosmos challenges the boundaries between fine art and rave, between visual arts and sound, screenings and talks, offering a space which encourages deep conversations, sharing, gatherings, collectivized experience and awareness!

Chaosmos hosts researchers and artists focusing on post-apocalyptic art and mysticism, experimental sound and site-specific large-scale installations.

~

Vandalloop collective realizes site-specific, nomadic exhibitions at large-scale extreme spaces, interacting each time with the issues of the local community which is

located around those spaces. The collective was founded in 2016 in Berlin.

Their practice is based on interdisciplinary research, re-conceptualizing myth, vertigo and mystery in the contemporary urban context. Using beer cans, plastic bags and other artefacts found in the streets, they create post-apocalyptic atmospheres that relate remnants of the past to imagined future potentials.

Georgia Kotretsos: First things first, may you please introduce us to the Vandaloop Collective; then discuss the connection between Chaosmos and the Freigeist Verlag publishing house in Berlin; how does it all relate to gold and to the formation of Chaosmos?

CHAOSMOS: We could describe our story like a little fairy tale: three friends met in Berlin to create a contemporary oracle in the catacombs of communist ruins. Inspired by the mushrooming of grassroots spaces in Athens – as the story goes – we later founded our own space Chaosmos in Exarcheia, both to build a contemporary temple and to host collateral events and festivals.

In 2018, we published the collective book ‘love & politics’ with our sister publisher Freigeist Verlag in Berlin, a great project which we expanded to a group exhibition and public program inside Chaosmos Athens. While spending day & night in the then semi-autonomous and culturally diverse district of Exarcheia, we were struck by the golden beer cans of a Greek brand which – paradoxically – were consumed by the poor and the excluded. Based on our research on alchemy, we decided to use empty golden beer cans as the base material of our site-specific large-scale installation *Trash Temple*, which formed the conceptual and physical framework of all following events until its closing with the rise of the pandemic in spring 2020.

In the new climate of the lockdown in Greece, we went infinite ∞ (‘apeiron’ in Greek), that is: understand Chaosmos as a virtual or conceptual space. In these months, we made film works, online talks and publications, DJ-sets and DJ-lectures, and organized an intercontinental online conference *Philosophy and Mysticism*. The future of Chaosmos remains to be seen.

GK: Two pivotal projects highlight your interests best 1. *Megastructures* and 2. *Trash Temple*. The latter has also been revisited more recently. Nonetheless, I cannot bypass your screening series on Tarkovsky’s mysticism and Jodorowsky’s cruelty. As I browse through your program – you seem to come across as hunters of *poetics* more than anything else. What are you after?

CHAOSMOS: *MEGASTRUCTURES* (2016) was a site-specific exhibition in the catacombs of a former GDR-building in East Berlin, including a 50m large-scale installation made of blue plastic bags. By interacting with this half-abandoned building (which is now demolished) we highlighted the issues of the local community, i.e. the demolition of such buildings in the whole alternative district to build luxury departments and commercial malls instead.

Taking inspiration from prehistoric rituals in caves, this exhibition connected myth and contemporary urban culture. Poetics and mysticism in caves – a disorientating feeling, but also condition for the process of self-questioning and revealing of an “answer” ultimately through the encounter with the “oracle” – was echoed in a contemporary environment. We thus invited the visitors to immerse into an ongoing process of becoming, transferred in today’s context so as to meet their contemporary oracle.

Trash Temple (2019) was a site-specific large-scale installation that was built collectively with golden, empty beer cans found and collected in the culturally diverse neighbourhood of Exarcheia in the centre of Athens. Initiated by the Vandaloop collective, it included collaborations with refugees and local squats, international artists and researchers.

This contemporary temple was co-created on the three upper floors of a business building, spanning over 200m². Used golden beer cans of a Greek brand provided the base material of large-scale installations: golden hybrids from inorganic to botanical, reptilian and bird-like creatures occupy the space, build gates and tunnels, climb up walls until the rooftop ...

The project was inspired by our research on mysticism, particularly alchemy. Most people think that alchemists were keen to get rich by making gold from minor metals, that alchemy was a pseudo-science which – according to a linear narrative of history – was thoroughly replaced by modern chemistry. What is fundamentally ignored, is the spiritual dimension of alchemy, namely the Magnum Opus as a spiritual quest

for beauty, i.e. a poetic process which – in our case – spans from the mundane level of trash found in the streets to the sacred zone of a temple.

Following its opening, *Trash Temple* became the venue of various events, from open talks or screenings to entire festivals. What most people did not realize is that – put this way – the original artwork is no longer an object but the space itself, blurring thus the boundaries and radically challenging the modernist ideology of the white cube. When revisiting *Trash Temple* at our online conference *Philosophy and Mysticism* in 2021, we noticed that global mysticism was a driving force throughout our past events – including those on Jodorowsky and Tarkovsky – and it still remains pivotal for the three of us. Although we love to explore the infinite possibilities of a conceptual space, the spaceship at some point has to go down to Earth again in order to become manifest in new temples and oases.

GK: On September 7th, 2017 the Smithsonian magazine published an article by Ben Panko entitled “The World’s Parasites Are Going Extinct. Here’s Why That’s a Bad Thing”. That, that we do not see with a naked eye, it does not mean it does not exist. In the case of earth's 7.7 million known species, up to half are parasitic. Allow me to rephrase the opening question of the article and address it to you today. What, if the art world’s parasites suddenly went extinct? What will we be left with?

CHAOSMOS: Let’s assume that the art world’s parasites were the grassroots spaces in the underground. We may then speak about a mainstream of high culture (institutions and commercial galleries) which is self-sufficient, and an underground which may survive only under the conditions of the former. But if the latter went extinct, there would no longer be experiments and novelties, so that the art world would repeat itself in a never ending loop.

All true novelties of culture rise from the underground and – put this way – the mainstream may be considered as the actual parasite, extracting new ideas from down below for more prestige and commercialization.

But this is also not the truth. In truth, the concept of the ‘parasite’ – in our opinion – is a Neo-Darwinist idea which favors competition over collaboration. This is to say that actually there are no parasites at all and that no instance would be wholly self-sufficient, except for the Absolute which, however, is not manifest: there are no parasites but only symbioses. While the underground brings forth novelty, the mainstream may provide support and adequate manifestations of unique ideas. Without this understanding of symbiosis – we believe – the whole art world will go extinct.

CHAOSMOS PEER RECOMMENDATION:
EXOTICA KUTTURA
[HTTPS://WEB.FACEBOOK.COM/EXOKUTTURA](https://web.facebook.com/exokuttura)

EIGHT / TO OXTΩ

critical institute for arts and politics

EIGHT/ To OXTΩ | 8athens.wordpress.com

ΚΩΣΤΑΣ ΤΖΙΜΟΥΛΗΣ

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

συζητά με τον Συνδρυτή του EIGHT/ To OXTΩ

Ιδρυτικά μέλη: Γκίγκη Αργυροπούλου,
Βασίλης Νούλας

Το EIGHT/ To OXTΩ αποτελεί πρωτοβουλία ενεργοποίησης ενός χώρου, στο κέντρο της πόλης, που επιχειρεί να συνδυάσει την κριτική παρέμβαση με τις καλλιτεχνικές πρακτικές, την έρευνα για την πόλη με την κοινωνική δράση. Το EIGHT/ To OXTΩ ξεκίνησε τον Μάρτιο 2019 από τους Γκίγκη Αργυροπούλου (θεωρητικός και performance maker), Βασίλη Νούλα (σκηνοθέτης και εικαστικός) και Κώστα Τζημούλη (εικαστικός), και αντλεί από τη γνώση και την εμπειρία προηγούμενων συλλογικών εγχειρημάτων στα οποία και οι τρεις συμμετείχαν ενεργά.

Το 2019, στην απαρχή της νέας μας πρωτοβουλίας, γράφαμε: “Οχτώ χρόνια μετά το ξεκίνημα της κρίσης στην Ελλάδα που προκάλεσε μια σειρά από ριζοσπαστικές μεταβολές στο καλλιτεχνικό και κοινωνικό τοπίο της Αθήνας επιχειρούμε να πειραματιστούμε εκ νέου με το τοπίο και τη διαμόρφωσή του. Μετά από μια σειρά δημόσιων δράσεων την

τελευταία δεκαετία που περιελάμβαναν καλλιτεχνικά και πολιτικά πειράματα και καταλήψεις, ακτιβιστικές δράσεις και παρεμβάσεις, DIY παραστάσεις, εκθέσεις και διοργανώσεις, το EIGHT/ To OXTΩ επανεξετάζει τα εργαλεία καλλιτεχνικών και πολιτικών πρακτικών και τις δυνατότητες συνέχειας (πέρα από τρέχουσες προσαγές της βιωσιμότητας) και πειραματίζεται με τα όρια και τις δυνατότητες παρέμβασης και κριτικής δράσης στο μεταβαλλόμενο τοπίο της Αθήνας. Μέσα από φόρμες καλλιτεχνικής δράσης, μελέτης, έρευνας, κριτικής παρέμβασης και πειραματισμού αναζητούμε νέες αφηγήσεις για τη δυνατότητα πολιτισμικών πρακτικών στην πόλη και στις δομές της.”

Η δράση του EIGHT/ To OXTΩ περιλαμβάνει: επιμέλειες, εκθέσεις, παραστάσεις, συνέδρια, προβολές, συζητήσεις, δράσεις στην πόλη, εκδόσεις, εκπαιδευτικά προγράμματα. Το OXTΩ πραγματοποιεί ένα πρόγραμμα καλλιτεχνικής διαμονής που απευθύνεται σε καλλιτέχνες από όλα τα πεδία, που έρχονται από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Γεωργία Κοτρέτσος: Τι είναι αυτό που ένωσε τα μέλη του ΟΧΤΩ; Από ποιους χώρους προέρχεστε και ποια η κοινή πορεία που έχετε ήδη χαράξει;

EIGHT/ Το ΟΧΤΩ: Προερχόμαστε από τους χώρους της θεατρικής περφόρμανς, της θεωρίας και των εικαστικών. Συναντηθήκαμε σε εφήμερα εγχειρήματα και δράσεις που είτε ξεκινήσαμε είτε συμμετείχαμε ενεργά και τα οποία είχαν μια κριτική προσέγγιση στο κοινωνικο-πολιτικό «εδώ» και «τώρα». Ήδη από το 2011 και μετά, συνεργαζόμαστε στενά, σε οργανωτικό και καλλιτεχνικό επίπεδο, σε διαφορετικά κάθε φορά συμφραζόμενα, ανάλογα με το εκάστοτε εγχείρημα. Η Γκίγκη Αργυροπούλου και ο Βασίλης Νούλας ήταν ιδρυτικά μέλη του Κέντρου για την έρευνα των παραστατικών τεχνών / Institute for Live Arts Research <https://liveartsinstitute.wordpress.com/the-institute/> που υπήρξε μια σημαντική πρωτοβουλία με εκδοτικό, επιμελητικό και συνεδριακό αποτύπωμα. Το καλοκαίρι του 2011 το Κέντρο οργάνωσε το συμπόσιο “(Επι)κοινωνία της κρίσης”. Κατά τα χρόνια της πρόσφατης οικονομικής κρίσης γεννήθηκε η Κίνηση Μαβίλη, <https://mavilicollective.wordpress.com> μια αυθόρμητη πρωτοβουλία καλλιτεχνών της περφόρμανς, βασικά μέλη της οποίας ήταν η Γκίγκη Αργυροπούλου και ο Βασίλης Νούλας. Η Κίνηση Μαβίλη -ανάμεσα σε άλλες δράσεις- ενεργοποίησε την καλλιτεχνική κατάληψη του θεάτρου Εμπρός, που λειτούργησε ως καταλύτης για την καλλιτεχνική σκηνή της Αθήνας. Το 2014 η Κίνηση Μαβίλη έκανε μια σειρά από ακτιβιστικές δράσεις, στις οποίες συμμετείχε ενεργά και ο Κώστας Τζημούλης (πχ. η δράση “Φιάσκο στο Μέγαρο” https://www.youtube.com/watch?v=TYva1Q-u4bk&ab_channel=KinisiMavili)

Το 2015 ξεκίνησε η καλλιτεχνική κατάληψη Green Park Athens, <https://greenparkathens.wordpress.com/> όπου ήμασταν μέρος του βασικού πυρήνα. Το 2016 διοργανώσαμε την DIY-Performance Biennial, No Future, η οποία έλαβε μέρος στο Green Park Athens, στο Πεδίο του Άρεως και στα Κύθηρα <https://performancebiennial.wordpress.com/>

ΓΚ: Το πρόγραμμά σας χαρακτηρίζεται από μια διηλεκτική προσπάθεια αφύπνισης του κοινού, έχοντας ως εναρκτήριο τις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες της Αθήνας. Στρέφετε εσπευσμένα τη κριτική μας ματιά στο «Εδώ και Τώρα». Τι είναι αυτό που κάνει τη μελέτη της εντοπιότητας αυτής επείγον study-case;

EIGHT/ Το ΟΧΤΩ: Κατά την πρόσφατη δεκαετία η Αθήνα βρέθηκε στο κέντρο ισχυρών κρίσεων: οικονομική κρίση, μνημόνια, κυβερνητική κρίση, άνοδος της Χρυσής Αυγής, προσφυγική κρίση... Η καλλιτεχνική κοινότητα των τελευταίων χρόνων διαπλάθεται, διαμορφώνεται, ζυμώνεται μέσα σε αυτές τις κρίσεις, και μέσω αυτών. Το εδώ και τώρα της Αθήνας έχει επείγοντα χαρακτήρα, οι αλλαγές είναι κατακλυσμιαίες. Το ίδιο το πολιτισμικό πλαίσιο έχει περάσει από ριζικές αλλαγές: 2010 απότομη παύση των κρατικών επιχορηγήσεων για το θέατρο και το χορό, και κατάρρευση του κρατικού τομέα πολιτιστικής διαχείρισης ως συνέπεια της βαθιάς οικονομικής κρίσης, καλλιτέχνες αυτο-οργανώνονται, σταδιακή ανάδυση των ιδιωτικών ιδρυμάτων που έρχονται να παίξουν έναν ρόλο “μαικήνα” των τεχνών (Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση, ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, ίδρυμα ΝΕΟΝ, κλπ), πρόσφατη επιστροφή των κρατικών επιχορηγήσεων για το θέατρο και τον χορό και διεύρυνση στον τομέα των εικαστικών... Σήμερα επικρατεί ένα πολυπρισματικό τοπίο, με άνθιση των artist run spaces, με μερικές χρηματοδοτήσεις από ιδιωτικούς και δημόσιους φορείς, με διεκδικήσεις από σωματεία και καλλιτεχνικές συσπειρώσεις για συλλογικές συμβάσεις, σωστές αμοιβές, ασφάλιση κλπ. Η καλλιτεχνική κοινότητα παραμένει εν βρασμώ, νέα αιτήματα τίθενται υπό την πίεση κινημάτων όπως το #Metoo, τα δικαιώματα της κουήρ κοινότητας, οι καλλιτέχνες πρόσφυγες. Το ΟΧΤΩ διαπλέκεται με αυτό το τοπίο, δίνει βήμα και λόγο σε διαφορετικές φωνές, συμπλέει ή στέκεται κριτικά προς διάφορα θέματα της τρέχουσας κατάστασης. Το ΟΧΤΩ συμπορεύεται με άλλες συλλογικότητες και artist run spaces και χτίζει δίκτυα συνεργασίας. Πιστεύουμε στη συνεργατική και δημόσια φύση της τέχνης γιατί νιώθουμε πως έτσι ενδυναμώνεται ο εγγενής κοινωνικός και πολιτικός της ρόλος. Δίκτυα

συνεργασιών που υφαίνονται γύρω και μαζί με το ΟΧΤΩ παράγουν πολιτική μέσα από μορφές κι όχι μέσα από διακηρύξεις.

ΓΚ: Πέρα από τις εκθέσεις στο χώρο σας, και τις θεματικές εκδόσεις, το ΟΧΤΩ έχει ένα ενεργό residency πρόγραμμα. Σε ποιους απευθύνεται και πώς επιτυγχάνεται μια ζύμωση των φιλοξενούμενων εικαστικών με τον υπάρχον εικαστικό χώρο της Αθήνας;

EIGHT/ Το ΟΧΤΩ: EIGHT initiated a residency programme in the fall of 2019 and invites artists, theorists and researchers across different fields of practice to apply in its residency, and actively take part in a collective artist-led space and public programme as well as discourses in the city of Athens. The residency seeks to support artistic and urban work and research providing time and space to develop, test and show work and ideas. EIGHT is situated in the heart of the city center in Athens next to Exarcheia and Omonoia square and opposite of Polytechnic University and thus constantly engaged with the current urban transformations of the city centre. The residency programme is open to all artistic, curatorial and critical practices. They strongly encourage work that is research-based and engages with unconventional structures and forms such as socially/politically engaged practices, alternative practices and urban interventions. Under the title “city at eight” this residency programme seeks to foster dialogues and collaborations between local and international artists/theorists in order to produce emergent/critical explorations of theoretical and cultural activity about cities and urban action in the current socio-political landscape.

Residencies are for individuals, duos or groups and vary from two weeks to a month with possibility of being extended longer. The residency offers possibilities to connect with the local cultural scene, take part in research and round table discussions, explore conditions of cohabitation with other artists, theorists or local agents, communities and collectives. Additionally resident artist can collaborate with EIGHT collective and curators to organize, host or present hybrid explorations and events across art, politics and theory. The residency programme

includes one initial work sharing presentation, two meetings with the collective during the residency for support in the research and a final public presentation to an audience. The work produced will be promoted on local press, websites and social media platforms.

All residents are invited to organize at least one public event, which can take the form of an exhibition, performance, lecture, presentation, discussion, etc.

EIGHT/ TO ΟΧΤΩ PEER RECOMMENDATION:
ETC-ECLECTIC TECH CARNIVAL
[HTTPS://ECLECTICTECHCARNIVAL.ORG/](https://eclectictechcarnival.org/)

ERGO Collective | ergocollective.org

ANTONIA ECONOMOU

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

speaks to Founding Member of ERGO
Collective

Founding member: Ellie Antoniou

Core members: Xenia Tabourlou, Zoe
Kravvariti, Electra Karatza, Nicole Nikolaou

ERGO Collective is a creative platform founded on the premise of collaboration. We approach collective creativity as a mode of encouraging dialogue and learning through and with each other. Our team is formed by six core members and a growing number of contributors from Athens and abroad.

Our journey began in a nomadic manner with an emphasis on site specific events. Today ERGO occupies a physical space in Kato Petralona (Athens), exploring its new identity as an artist-run space. This stability facilitates a more spontaneous ethos when realising projects, ideas and initiatives.

To have a home, means to be a host and therefore ERGO is welcoming creatives from around the world to share and

propose ideas on exhibitions, performances, workshops, symposia, screenings and residencies.

Throughout our annual program, ERGO's home becomes a collective topos, where guest artists and members synthesise a line of discourse through their temporary inhabitation of the space. Our ambition is to dynamically weave the narrative of ERGO Collective's ever growing network.

Fusing our diverse theoretical and practical backgrounds, we reflect on the outcomes of those initiatives, tracing and exploring undercurrent themes and ideas. This process of osmosis aspires us to construct and constantly reimagine ERGO's collectivity: a mosaic of composite histories.

Georgia Kotretsos: Please take us through the models of membership ERGO Collective has developed over the years before settling to today's core 6-member structure?

Antonia Economou: In 2017, the team started with members that were active both in the organisational structure of the collective and in its artistic creations of site specific events. Our initial interest was to create an ever growing group of artists and creatives with a focus on interdisciplinary creations of hybrids, drawing from the wide array of disciplines of our members.

At that stage we created a large team with members from a variety of disciplines and practices aiming towards a more rounded perspective on creativity. The pandemic paused our physical events and thus, we expanded our online presence through virtual activities. During this global pause we realised we need a nucleus; a smaller core that would enable a dynamic and more direct expression of our internal creative processes and organizational operations.

This is how our present structure of six core members came to be. Everyone who has collaborated or will collaborate with our core team, now becomes a part of a larger network of ERGO contributors. With this core as the internal mechanism of the collective, we aim to function as a dynamic organism, cross-pollinated by the infusion of guests and members.

GK: The collective is currently undergoing a rebranding of its identity. Please take this opportunity to re-introduce yourselves and the collective's long-term goals.

AE: Since 2017, ERGO's team has been exploring, practically and theoretically, its most suitable format for existing. Having tried different formats, we are now reformulating and settling in the structure of a dynamic core, with our space as a stable ground, from which stems the all-branching growth of our network of contributors and collaborators. This is a large change from our previous formats, that of our initial event and site-specific based small team of creatives, and that of our later larger group with members from different theoretical and creative fields bringing together interdisciplinary works.

We are still based on the premise of collaboration, but we are redefining what a collective means to us and to our community now. Our long-term aspiration is to create, and function as a magnet, attracting collaborations by inviting contributors keen to mutate and transform our space. Our focus and interest [as core] is to use our individual practices and theoretical backgrounds in order to experiment on how to synthesize this line of fragmented supra narratives, which could potentially emerge by the contributions of guest creatives in our space. By restructuring our identity we want to express how vital it is for us to also infuse with other collective bodies and possibly create relations based on cultural and creative exchange with other collectives and institutions in Greece and abroad.

GK: How does the extrovert nature of your program engage with the immediate community of ERGO Collective?

AE: Petralona is an Athenian district that went through a large reconstruction program in the 1950s and is named after the Greek words 'Petrina Alonia' which means 'stone threshing floors', which were used in the area to thresh grain before urbanisation. The ERGO space is a semi-basement of a condominium in the area of Kato Petralona, an area which although close to the historical and tourist-attracting center of Athens, still preserves certain architectural and societal characteristics of a closed community. While it is not located near Athenian hubs of artist-run spaces, ERGO as a physical space emerges from this large district which still preserves a sense of the residential neighbourhood. It is one of our immediate goals to look into the ways in which we can engage our surrounding co-habitators into our practice more, by examining our own relationship to the place. The engagement to the local community is a relation we want to explore further as a crucial aspect of our extrovert nature.

A vivid and recent example of this effort was the residency of Orestis Lazouras (*Club Versus*, 2021), our latest guest we hosted in the space this November. In the context of his show and in the midst of his

multidisciplinary practice, Orestis staged his performance at the entrance door of ERGO, while the audience stood outside in the street. This action invited our neighbours to also become his audience by witnessing the performance from their balconies and offering us their active participation and support. Another instance of interacting with our immediate community was *Momentum of the self in portrait* (group exhibition, 2019) where there were videos projected on the windows from the inside of the space, visible to anyone passing by. Many times this triggered the curiosity of the external viewer, entering the space and becoming familiar with us.

Finally, ours is a communal space of its own accord as it is shared with CLOSING SOON, another independent non-profit artist-run space. CLOSING SOON is run by Orestis Mavroudis with whom we collaborate on a regular basis.

ERGO COLLECTIVE PEER RECOMMENDATION:
CLOSING SOON
[HTTPS://CLOSINGSOON.GR/](https://closingsoon.gr/)

CLOSING SOON | closingsoon.gr

ORESTIS MAVROUDIS

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

speaks to Team Member of CLOSING SOON

Team: Jason Faulter, Despina Krey, and Marianna Stefanitsi

CLOSING SOON is an independent non-profit project space dedicated to minimum production. It hosts exhibitions that focus on subtraction, alteration, and dislocation as artistic values, encouraging practices that are based on a reductive approach of an economy of means.

CLOSING SOON was founded in 2018 in Athens and the current team consists of Jason Faulter, Despina Krey, Orestis Mavroudis and Marianna Stefanitsi.

Georgia Kotretsos: May you please discuss the symbiotic nature of CLOSING SOON with ERGO Collective?

Orestis Mavroudis: We rented the space with some friends and colleagues in 2018, with the intention to use it as our studio. Later on, some of them left, other ones joined and in 2020, we decided to share the space with ERGO collective and run our two parallel programs together. Sharing the space was not only a strategy for a more sustainable financial structure. Both, the activities of ERGO collective and CLOSING SOON, that require the use of an exhibition space, are happening sporadically, thus renting individually in order to host few events per year felt somehow unnecessary. Instead, we decided to leave the physical space unbranded, avoiding any label or signage and try to learn from our coexistence. With the team behind ERGO collective we are not just cohabitants. We have a smooth and beautiful collaboration, we share similar ideas and values, and we eventually grow together.

GK: CLOSING SOON focuses on solo and group exhibitions. Is there a thematic or formal inquiry that motivates the content of your exhibitions?

OM: CLOSING SOON is open to practices that delve into the possibilities of creation with as many elements as are necessary, but as few as possible. This working method minimizes the production costs and the storage needs; and it can be seen as a pragmatic, as well as a conceptual response to the current overproduction of objects and images. The purpose of our main exhibition program is to support artists presenting their first solo shows in Athens. We challenge them to reduce their research to the most essential dimension, treat the exhibition space as a field of experimentation and the artworks as indexical traces of a larger narrative. Using different exhibition and screening formats, the intention is to merge young, underrepresented, as well as established artists with a variety of backgrounds and nationalities.

GK: You collaborate with artists from both Greece and abroad. Does CLOSING SOON take an active role in facilitating the production of the works shown in Athens?

OM: CLOSING SOON runs on a self-financed basis and our budget is usually very limited. When possible, we source the production materials through arrangements and agreements made between the team of CLOSING SOON and a network of friends and collaborators. We are trying to make full use of the skills of our team and therefore we are often supported by in-kind contributions. Our intention is to provide the exchange of goods and services, and avoid any acquisition outside of this economy.

CLOSING SOON PEER RECOMMENDATION:
CURRENT ATHENS
WWW.CURRENTATHENS.GR

HYDROEXPRESS |

cargocollective.com/hydroexpress

ΜΑΡΙΝΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

συζητά με την Instigator του HYDROEXPRESS

Μία τυπική, οικογενειακή κατοικία του 50' στα Καμίνια, στον Πειραιά, το 1992 μεταβιβάζεται ως 'προϊκό' και μετατρέπεται σε οικογενειακή επιχείρηση, το κατάστημα υδραυλικών ΥΔΡΟΕΞΠΡΕΣ. Από το 2019, το κατάστημα υδραυλικών φιλοξενεί το εργαστήριο μίας εικαστικού, της νεότερης της οικογένειας, της Μαρίας Παπαδάκη. Σήμερα είναι ένας οικογενειακός – επαγγελματικός, υβριδικός χώρος που συστεγάζει έναν καλλιτέχνη, έναν υδραυλικό και κουβαλάει τις μνήμες πέντε γενεών.

Μέσα στα πλαίσια του πειραματισμού και με αφορμή αυτή τη συστέγαση ξεκίνησε το 2019 το Hydroexpress Project. Ένα εικαστικό project με ερευνητική προσέγγιση το οποίο προέκυψε, αφενός, από την ανάγκη κατανόησης του συστήματος της οικογένειας και της οικονομίας αλλά και της ανάγκης ένταξης κ' άλλων επαγγελματιών στον χώρο από άλλους τομείς. Αφετέρου, το Hydroexpress Project είναι ένα έργο αφιερωμένο στην ιστορία του χώρου και στους ανθρώπους που έζησαν μέσα του.

Στόχος είναι να τεθούν προς συζήτηση διάφορα κοινωνικοπολιτικά ζητήματα που προκύπτουν από τις αφηγήσεις του συγκεκριμένου τόπου. Ένα έργο που αναλύει την επίδραση του οικονομικού παράγοντα, τα Κοινά, τη σχέση με την οικογένεια και τον τρόπο ζωής της εργατικής τάξης. Τέλος, τα επεισόδια/δράσεις που λαμβάνουν χώρα και παρουσιάζονται στον χώρο, συνοδεύονται κάθε φορά από μία έκδοση με σκοπό την δημιουργία ενός αρχείου.

Γεωργία Κοτρέτσος: ΥΔΡΟΕΞΠΡΕΣ είναι η απόλυτη ωδή στην απενεχοποίηση του τι έχουμε, ποιοι είμαστε και για το τι μπορούμε να εντάξουμε στο χώρο της τέχνης πέρα από τα όρια της. Προσωπικά, το πρότζεκτ αυτό είναι μάθημα για όλους όσους ξεκινούν τη πορεία τους πιστεύοντας «πώς δεν έχουν τα απαραίτητα εφόδια». Θα μπορούσες να απαριθμήσεις τα εφόδια που είχες όταν ξεκίνησες το ΥΔΡΟΕΞΠΡΕΣ, αυτά που έχεις σήμερα και αυτά που σκοπεύεις να αποκτήσεις στη πορεία;

Μαρίνα Παπαδάκη: Πριν το 2019 δεν είχε προκύψει η ανάγκη να έχω το δικό μου χώρο εργασίας, καθώς η ζωή μου ήταν κατά βάση φοιτητική. Από το 2017 ζούσα στις Βρυξέλλες, όπου έκανα και το μεταπτυχιακό μου, κι αν πάμε ακόμα πιο πίσω ήμουν φοιτήτρια στη Θεσσαλονίκη. Έτσι, τα εκάστοτε πανεπιστημιακά ιδρύματα που φοιτούσα μου παρείχαν χώρο για να δουλεύω. Υπήρξαν και κάποιες ενδιάμεσες μικρές περιόδους που δεν ήμουν φοιτήτρια, αλλά επειδή ήταν για λίγο και όχι κάτι μόνιμο, έβρισκα μία προσωρινή λύση.

Όταν όμως τελείωσα τις σπουδές και αποφάσισα να επιστρέψω πίσω στην πόλη μου, τον Πειραιά, ήρθε η στιγμή να αντιμετωπίσω το ζήτημα 'εργαστήριο'. Τότε ήταν που ο πατέρας μου, μου πρότεινε να δουλεύω μέσα στην οικογενειακή επιχείρηση γιατί γι' αυτούς θα ήταν δώρο και όχι βάρος να με έχουν κάθε μέρα κοντά τους μετά από μία εφταετία απόστασης.

Τα εφόδια που είχα μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν, οι γνώσεις μου, η εμπειρίες μου, η αγάπη και στήριξη της οικογένειας, και η υπομονή μου, γνωρίζοντας τις δυσκολίες που φέρει το επάγγελμα του εικαστικού. Μόλις λύθηκε το θέμα 'εργαστήριο' και η ασφάλεια που μου πρόσφερε, ακολούθησαν και τα υπόλοιπα. Δηλαδή, έχοντας την δυνατότητα να κάνω τα έργα μου, να τα αποθηκεύω και να έχω ανθρώπους να με βοηθάνε σε τεχνικά θέματα, ήρθαν η καλλιτεχνική παρουσία, οι συνεργασίες και κάποιες οικονομικές απολαβές. Ουσιαστικά, όταν αποδέχτηκα την πραγματικότητα μου και την 'εργαλειοποίησα' προς όφελος μου και της τέχνης μου, χωρίς να φαντάζομαι την ιδανική συνθήκη μένοντας πίσω εξαιτίας της αναμονής, τότε ήρθε και η εξέλιξη.

Η αλήθεια είναι, ότι για το μέλλον δεν διαφέρουν πολύ αυτά που έχω σήμερα με αυτά που θα ήθελα να αποκτήσω. Σίγουρα περισσότερες οικονομικές απολαβές σε σχέση με τις εργατοώρες μου και αυτό που παράγω, - αλλά αυτό είναι ένα δεδομένο που συνδέετε με το γενικότερο εργασιακό πρόβλημα του κλάδου - αλλά και περισσότερες γνώσεις, εμπειρίες, συνεργασίες.

ΓΚ: Μίλησε μου για την μέση ελληνική οικογένεια και τη τέχνη. Είχε τεράστιο ενδιαφέρον να κουβεντιάζω στο τηλέφωνο μαζί σου για το πώς έχουμε συμβάλει από πλευράς μας - οι καλλιτέχνες στο να παγιωθούν πρακτικές και προκαταλήψεις στο οικογενειακό περιβάλλον, όταν αυτό δεν είναι μνημένο στη τέχνη;

ΜΠ: Νομίζω πέρα από την ανάγκη μου να στεγάσω τα έργα μου, το εργαστήριο μέσα στην οικογενειακή επιχείρηση ήταν και ένας τρόπος να δουλεύω μαζί με τον πατέρα με ότι αυτό συνεπάγεται. Αυτή η συνθήκη όμως, έβαλε τους γονείς μου στη διαδικασία να δουν με άλλο μάτι την ιδέα του "εργάζομαι ως καλλιτέχνης" και μαζί με αυτό, και τον τρόπο που βλέπουν την τέχνη γενικότερα.

Βέβαια, για του λόγου το αληθές, ανέκαθεν αγαπούσαμε την λαϊκή τέχνη και παράδοση. Θυμάμαι να παινεύει ο ένας τον άλλο για το ταλέντο στη ζωγραφική, όπως και τα τραγούδια στα οικογενειακά τραπέζια, αλλά αυτά ήταν για να χαλαρώνουμε, να κάνουμε πράγματα μαζί και να εκτονωνόμαστε. Όταν τους είπα ότι θα γίνω ζωγράφος είχαν την αναμενόμενη απάντηση, πώς θα ζήσεις; Όμως, η ανάγκη να καταλάβεις και να βοηθήσεις το παιδί σου έφερε περισσότερες συζητήσεις γύρω από το αντικείμενο και εν τέλει την αποδοχή.

Η γνωριμία με τους καλλιτέχνες που έρχονται για το project, οι φίλοι, οι επιμελητές, καλλιτέχνες, οι επισκέψεις σε εκθέσεις που μπορεί να παίρνω μέρος τους έβαλε σε μία διαδικασία να μαθαίνουν και να σκέφτονται διαφορετικά. Κάτι το οποίο θα έπρεπε να

συμβαίνει έτσι κι αλλιώς μέσα από την παιδεία, αλλά δυστυχώς δεν συμβαίνει δημιουργώντας ένα κενό και άγνοια. Ειδικά στους μη αστούς. Γιατί, ας μην ξεχνάμε, ακόμα και σήμερα η σύγχρονη τέχνη αφορά και έχει πρόσβαση σε αυτή κυρίως η elite. Μόνο αν από τύχη κρύβεις μέσα σου την ανησυχία ή όταν αυτό γίνεται βίωμα και κάποιος από το στενό μας περιβάλλον ασχολείται με το συγκεκριμένο αντικείμενο κάτι αλλάζει.

Πλέον για τη δική μου οικογένεια υπάρχει ένας παραπάνω σεβασμός στο κλάδο, βλέποντας το μόχθο και όλη τη διαδικασία μέχρι να φτάσει ένας πίνακας ή ένα γλυπτό να θεωρείτε “έργο τέχνης”. Νομίζω ότι, το τι αποκόμισε ο καθένας από αυτό ήταν μία κατάσταση *visé versa*. Εμένα μου δόθηκε για άλλη μία φορά “στέγη” και ασφάλεια και η οικογένεια μου μπήκε στα χωράφια της σύγχρονης τέχνης.

ΓΚ: Είναι στούντιο, εκθεσιακός χώρος, και κατάστημα υδραυλικών. Αυτή η ιδιότυπη συστέγαση πέρα από το πώς συμβάλλει στη σύγχρονη τέχνη, παράλληλα εκθέτει και το προβληματισμό από τον οποίο πηγάζει αυτή σου η χειρονομία. Τι αντίκτυπο έχει αυτό στους κατοίκους στα Καμίνια;

ΜΠ: Καταρχάς, θέλω να πω ότι είμαι τυχερή που το εργαστήριο μου και το συγκεκριμένο εγχείρημα είναι στη γειτονιά που μεγάλωσα. Αυτό έχει το θετικό ότι γνωρίζουν εμένα, τους γονείς μου και τους παππούδες μου και μέσα από την οικειότητα μου δόθηκε η δυνατότητα να τους βάλω στη διαδικασία να δουν κάτι διαφορετικό.

Θυμάμαι στην αρχή, όταν φτιάχναμε το χώρο, που ρωτούσαν τι κατάστημα θα ανοίξω, γιατί δεν ήταν πολύ ξεκάθαρο γι’ αυτούς τι κάνω ως καλλιτέχνης. Στην πρώτη έκθεση υπήρξε ένας δισταγμός. Κοιτάγανε τον κόσμο απ’ έξω νομίζοντας ότι γινόταν κάποια γιορτή, περίμεναν να τους προσκαλέσουμε και αναρωτιόντουσαν κατά πόσο είναι ευπρόσδεκτοι. Όταν τους είπα ότι είναι εικαστική έκθεση και μπαίνεις ελεύθερα, ήρθαν, είδαν την έκθεση και έπειτα, αραιά και

που, καθώς πέρναγαν απ’ έξω τυχαία, έμπαιναν να μου πουν μία καλησπέρα και να δουν τι φτιάχνω.

Έτσι, φτάνοντας στο δεύτερο μέρος του Hydroexpress Project, “The Prefix co-”, τους είχα πει ότι η έκθεση ξεκινάει στη 13:30 το μεσημέρι. Προς έκπληξη μου είδα τις γειτόνισσες από το διπλανό σπίτι να έχουν έρθει από τις 13:25 περιμένοντας να μπουν με το που ξεκινήσει το event. Εκτός αυτού, αγόρασαν και το publication που βγάζω γιατί ήθελαν να με στηρίξουν οικονομικά. Όταν δε, μου είπαν ότι το διάβασαν κ’ όλες η ικανοποίηση ήταν τεράστια.

Νομίζω αυτό είναι βασικά και το μεγαλύτερο επίτευγμα αυτού του έργου, η καλή σχέση με τους γείτονες.

HYDROEXPRESS PEER RECOMMENDATION:
CENTRE OF NEW MEDIA AND FEMINIST
PUBLIC PRACTICES
[HTTPS://WWW.CENTREFEMINISTMEDIA.ARC
H.UTH.GR/](https://www.centreofnewmediaandfeministpublicpractices.org)

P H È N O
P H È N O
P H È N O
P H È N O
P H È N O

PHÈNO_ space for imaginative arts |

pheno.gr

NIKOS KOSTOPOULOS

VIKI ZIOGA

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

speaks to Co-directors of PHÈNO_ space for
imaginative arts practices

“PHÈNO_ space for imaginative arts” is a project space for contemporary media art and educational practices. The space was founded in 2020 in Thessaloniki and was the continuation of the collaboration between visual artist Nikos Kostopoulos and arts educator Viki Zioga, that began in the Netherlands in 2017. Its name derives from the verb φαίνω (= to show, to reveal, to shine light on something | anc.Greek) to express the intention of providing a platform for artistic practices that place an emphasis on research, participation and a critical approach of the socio-political conditions. PHÈNO creates, hosts, and shares audiovisual works, exhibitions, art projects, and educational programs.

Georgia Kotretsos: Our call, left me with the very same impression as when a peer abroad previously stated, “I have stopped making art, I now work on people”. You are also discussing art education as an art practice through the PHENO_space for imaginative arts practices. How do you apply, test and support your practice at PHĒNO?

Nikos Kostopoulos & Viki Zioga: At PHĒNO we focus and support artistic and pedagogical practices that aim to create spaces and opportunities for people to be moved, to question, to individually or collectively reflect on their role in various societal structures. The ways we practice both art and education are guided by our intention to enable active participation. Creating a workshop, an audiovisual work, or designing an exhibition, our most important consideration are the people we address or collaborate. It is essential for us to value and acknowledge the input of others, to reflect on our motives, and the methods we employ, as well as the hierarchies that are produced or inherently permeate certain relationships (e.g. artist-audience, teacher-students). When developing frameworks to facilitate people’s creative and critical engagement such as a workshop or a participatory program, our first concern is to keep these frameworks open and flexible. We think of them as living organisms that adapt to the people that will use them. Focusing on the process and not the results is also another important element that relates to this, as well as play and experimentation that are part of both the designing and the implementation phase of a project. Finally, small acts of intimacy and care constitute a vital support structure, like sharing a meal during a workshop, being mindful of the set-up of the physical space, being transparent about our inspirations, our motives, our knowledge resources, making time for reflection and dialogue, and most importantly listening to each other.

GK: The things that strikes me the most is the idea of playing and imagination. Do we have to teach playing and imagination now? It feels as if you are re-introducing to the Gen Z a forgotten language through new technologies, disciplines, means and realities. If yes, what do we need to know about playing today?

NK & VZ: We consider play to be a valuable pedagogical tool as well as an important layer of interaction and participation. Through play we make sense of ourselves and the world around us, we learn to take risks, to communicate, to build social relations, and most of all we enjoy ourselves and have fun. Play is an intuitive process; therefore, we don’t need to teach it, we need to encourage it. While literacies may vary from one generation to the next, play, as a concept and activity, is relevant for all. The arts have the potential to foster intergenerational play and contribute in keeping the lines of communication open between different generations, overcoming stereotypes, nurturing understanding and mutual respect, and exchanging different knowledge and skills.

GK: How do you envision the educational tools of the future, especially when it comes to addressing the digital native, Gen Alpha?

NK & VZ: Educational tools are evolving in real time as new technologies are implemented in everyday life, leading to changes in societal interactions and other communal processes.

To speculate about future learning tools, one needs to study how the processes of learning, experiencing, and communicating has changed and is changing over the years.

How differently do children use the same tools that adults use, and what can we learn from them? It is often that a fresh pair of eyes gives us a new view on preexisting knowledge. We certainly hope that through synergies between creators, developers, educators, and learners, the tools that will be produced in the future will contribute towards an education that is accessible, democratic and empowering.

It is essential though, that we not only develop tools, but also promote audiovisual and digital literacy. Children, adolescents and adults are already active users of a digital public space and confront daily and in new ways an abundance of images and information. Accessing the creative process of media production, we can become critical viewers and responsible creators.

At PHĒNO, along with researching digital tools in art and education, we pay great attention to develop educational programs that emphasize on experimentation with both traditional and new media, honing creative as well as critical thinking skills.

PHĒNO_SPACE FOR IMAGINATIVE ARTS
PLATFORM PEER RECOMMENDATION: CASCO
ART INSTITUTE
[HTTPS://CASCO.ART](https://casco.art)

K O - - T T A G E

KOTTAGE | kottageprojekts.com

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΖΕΚΟΥ

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΡΑΤΑΚΗΣ

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

συζητά με τους Συνιδρυτές του KOTTAGE

Το Kottage είναι μία ανεξάρτητη πλατφόρμα που στοχεύει στην εξερεύνηση του ενδιαμέσου χώρου μεταξύ των καλλιτεχνικών πρακτικών, μέσω κοινωνικά και πολιτικά εμπλεκόμενης έρευνας. Έχοντας ιδρυθεί το 2020 από τον Αναστάση Στρατάκη και τη Χριστίνα Τζέκου στη Θεσσαλονίκη, φιλοξενεί δράσεις, ομιλίες, εργαστήρια, εκθέσεις και προβολές — επιδιώκοντας την καλλιέργεια της εκτίμησης του σύγχρονου, τοπικού και διεθνούς, οπτικού πολιτισμού, μέσω κριτικής στάσης και ενεργής συμμετοχής.

Γεωργία Κοτρέτσος: Από ποιους απαρτίζεται το Kottage και πώς προέκυψε η δημιουργία αυτού στη Θεσσαλονίκη; Ποιες ανάγκες ήρθε να καλύψει;

Χριστίνα Τζέκου & Αναστάσης Στρατάκης: Το Kottage απαρτίζεται από τη Χριστίνα Τζέκου, αρχιτέκτονα, επιμελήτρια και μουσειολόγο, και τον Αναστάση Στρατάκη, εικαστικό και designer. Η απόφαση για τη δημιουργία του προέκυψε ως το επόμενο βήμα σε μία σειρά συνεργασιών μεταξύ μας, καθώς όσον αφορά τις μέχρι τότε προσωπικές πρακτικές μας (με βασικότερα πεδία αυτά της τέχνης, του design, της έρευνας και της εκπαίδευσης) μοιραζόμασταν μία κοινή προσέγγιση βασισμένη στην εννοιολογικότητα και στη διατομεακότητα. Ειδικότερα αναφορικά με το κομμάτι της δραστηριότητας που θέλουμε να έχουμε ως χώρος, ουσιαστικό κίνητρο αποτέλεσε μία DIY λογικής επιθυμία του να δημιουργήσουμε οι ίδιοι τις δράσεις τις οποίες θα θέλαμε να δούμε — ειδικά λαβάνοντας υπ' όψιν ως τοποθεσία την πόλη μας, η οποία παρά τις δυνατότητες και το ανθρώπινο δυναμικό της δεν έχει ενδεχομένως την κινητικότητα που θα μπορούσε.

Επιμελητικά έχουμε μία κατά βάση ερευνητική προσέγγιση, κοινωνικοπολιτικά προσδιορισμένη στο σήμερα, μέσω της οποίας αναζητούμε το πώς και υπό ποιες συνθήκες η τέχνη και το design συνδιαλέγονται με περισσότερα πεδία. Στη δραστηριότητά μας αυτό θα μεταφράζεται σε εκθέσεις, ομιλίες, συζητήσεις, προβολές κ.ά., στον χώρο μας αλλά και εκτός αυτού όπως επίσης και στο διαδίκτυο, ενώ έχουμε ήδη ξεκινήσει από τις αρχές του φθινοπώρου το εκπαιδευτικό μας πρόγραμμα το οποίο θα αναπτυχθεί περαιτέρω εντός του 2022, με σειρές εργαστηρίων σε συνεργασία με ανθρώπους από διάφορα πεδία των οποίων το έργο εκτιμούμε.

Παράλληλα με τα παραπάνω, λειτουργούμε κατά βάση ως δημιουργικό γραφείο με βασικά αντικείμενα τη γραφιστική και την αρχιτεκτονική, προσεγγίζοντας το design ολιστικά και με την ίδια διατομεακή λογική, αναζητώντας συνεπώς πάντοτε σχέσεις όχι μόνο μεταξύ τους αλλά και με την τέχνη και την εικαστική σκέψη. Πέρα από συνεργασίες που πραγματοποιούμε με πρωτοβουλίες, brands, φορείς και χώρους με αντικείμενο τον πολιτισμό, δουλεύουμε και πάνω σε δικά μας, ανεξάρτητα projects.

ΓΚ: Μιλήστε μας για τον προσανατολισμό της Kottage Publications. Έχει παράλληλα και εκπαιδευτικό ρόλο;

ΧΤ & ΑΣ: Η Kottage Publications είναι ένα επιπλέον βασικό σκέλος του Kottage, μέσω του οποίου αποσκοπούμε στη δημιουργία κι έκδοση βιβλίων καθώς και πολλαπλών έργων καλλιτεχνών, σε έντυπη και ψηφιακή μορφή. Καθώς πέρα από την επιμέλεια αγαπάμε το editorial design, η όλη διαδικασία είναι κατ' επέκταση κάτι που αναλαμβάνουμε εξ ολοκλήρου: από την παραγωγή του περιεχομένου, σε συνεργασία με τον εκάστοτε δημιουργό, μέχρι τη γενική επιμέλεια και τον σχεδιασμό.

Αυτόν τον καιρό ετοιμάζουμε την πρώτη μας έκδοση ως Kottage με τίτλο *The Sunday Cook* — μία μεταφορά της ομώνυμης online δράσης μας του 2020, κατά την οποία απευθυνθήκαμε σε Έλληνες εικαστικούς ζητώντας τους να μοιραστούν μαζί μας από μία συνταγή μαγειρικής η οποία να σχετίζεται κατά κάποιον τρόπο με το έργο τους. Ήταν ένα project που γεννήθηκε εν μέσω της καραντίνας, με σκοπό αφ' ενός να αποτελέσει εκείνες τις αβέβαιες μέρες μία αφορμή για διαμεσολαβημένη επικοινωνία (μέσω του φαγητού), και αφ' ετέρου να ερευνησει τον ενδιάμεσο χώρο μεταξύ των πεδίων μαγειρικής και τέχνης. Πλέον το υλικό αυτό συγκεντρώνεται υπό τη μορφή έντυπου βιβλίου, συνοδευόμενο από νέα θεωρητικά κείμενα, συνεντεύξεις συντελεστών, chefs κ.ά. και θα κυκλοφορήσει εντός του Δεκεμβρίου σε συνδυασμό με σχετικά events.

Όσον αφορά την εκπαιδευτική διάσταση της ΚΡ, δεν είναι ένα στοιχείο που βρίσκεται στο επίκεντρο των στόχων μας με την τυπική έννοια. Η προσέγγισή μας όμως απέναντι στις εκδόσεις χαρακτηρίζεται από την ευρύτερη φιλοσοφία μας, η οποία βασίζεται τόσο σε μία διάθεση έρευνας και πειραματισμού όσο και σε μία ανεπιτήδευτη αμεσότητα, θέλοντας να απευθυνθούμε ταυτόχρονα και σε ένα κοινό όχι απαραίτητως μνημένο στις ιδέες γύρω από τη σύγχρονη τέχνη.

ΓΚ: Ποιοι είναι οι άμεσοι στόχοι του χώρου σας και τι συνεργασίες επιθυμείτε να καλλιεργήσετε το 2022;

ΧΤ & ΑΣ: Πρώτο και βασικότερο στόχο μας μετά την αρχή του νέου έτους αποτελεί η διοργάνωση προγραμματισμένης έκθεσης στην έδρα μας, με την οποία σκοπεύουμε να συστηθούμε και ως φυσικός χώρος στην τοπική κοινότητα — κάτι που ομολογουμένως καθυστέρησε λόγω της πανδημίας. Ως δράση θα εντάσσεται σε έναν θεματικό άξονα με επίκεντρο την έννοια της περιφερειακότητας, και θα εστιάζει θεματικά σε ιδιαιτερότητες της δυτικής Θεσσαλονίκης. Πέραν αυτού, σχεδιάζουμε τη συνέχιση και περαιτέρω ανάπτυξη του εκπαιδευτικού μας προγράμματος μέσα από σειρά εργαστηρίων τα οποία θα πραγματοποιηθούν σε συνεργασία με εικαστικούς. Γενικότερα όσον αφορά το κομμάτι των συνεργασιών, μας ενδιαφέρουν οι περιπτώσεις δημιουργών από την Ελλάδα και το εξωτερικό στων οποίων το έργο εντοπίζουμε μία έμφαση σε μία κριτική στάση κι έναν κοινωνικοπολιτικό προβληματισμό, καθώς και σε κοινωνικά εμπλεκόμενες πρακτικές οι οποίες βασίζονται σε μία ερευνητική, πειραματική διάθεση. Επιπλέον, μας ενδιαφέρει η σύμπραξη με χώρους και ομάδες από τη Θεσσαλονίκη με τους οποίους μοιραζόμαστε κοινές ιδέες και βλέψεις, με σκοπό τη συγκρότηση ενός δημιουργικού πυρήνα με έδρα την πόλη.

KOTTAGE PEER RECOMMENDATION:
SOFT AGENCY
[HTTP://S-O-F-T.AGENCY/](http://s-o-f-t.agency/)

Cream ATHENS | www.creamathens.com

NIA HEFE FILIOGIANNI

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

speaks to Founder and Creative Director of
Cream Athens

Founded in 2017, Cream Athens is a non-profit agency that supports and promotes emerging artists from all over the world. Headed by Athens-London based creative director, brand specialist, artist and coach, Nia Hefe Filiogianni, Cream Athens is actively engaged with emerging artists by providing consultation and organising exhibitions, workshops, and events.

Our strategy is to initiate and support creative communities by working with galleries, brands, and different partners across the globe. Through this ethos of collaboration, exchange of ideas and artistic capital, Cream Athens harnesses the power of art, to excite and awaken its own future players.

In our first year, organic growth led the way to the successful debut London exhibition in June 2018 entitled 'The Neoprotofeminist', in collaboration with Creative Debuts.

This exhibition showcased 15 artists, 4 magazines and a programme of events and activities. This inaugural presentation sold hundreds of tickets in just one week and brought visitors from all over the world. A blend of international and local spectatorship as well as extensive coverage, including Vogue, She's Got Wonder and FAB UK to boot. The successes of 'The Neoprotofeminist' resonated across a wide range of audiences, further igniting anticipation for the next show.

This and our subsequent shows, prove our expertise in art consultancy, exhibitions and collaborations with organisations, collectors, and brands. We are thankful to every single person that supported and trusted us throughout the years.

Georgia Kotretsos: It is refreshing to see a service providing approach in the core of your program. May you please discuss the Cream Athens consultation services and for whom they are designed for?

Nia Hefe Filiogianni: Presenting an alternative to the traditional gallery model, Cream Athens supports artists in developing their careers, building credibility and visibility, and most importantly creating a more inclusive environment for them.

Our team works closely with artists and creatives from across the globe, offering a variety of services that include group online workshops and tailored individual coaching classes, depending on the need.

Our group online workshops are fully accessible and offer a lot of useful insights on developing an art practice and making it into the art world. Our most popular online workshop, 'Professional practices for artists' is a 1-hour session that gives a detailed overview of all the things an artist needs to know to kickstart or refresh their professional practice – such as creating their artist statement and portfolio, branding themselves and building their audience. After the group session, artists can request individual sessions focused on their needs.

Our tailored sessions might include bio reviews or submitting work for shows and awards or approaching galleries. I'd also like to note that the format isn't always online, and we offer a flexible service built on communication and trust.

We also offer consultation packages over a period of 1, 3 or 6 months, where we work together with individuals to create a bespoke plan and achieve their best potential. This end-to-end service consists of consultations, checkpoints, and a detailed project plan as well as useful resources and links. Send us an email at info@creamathens.com to find out more and book your slot.

GK: Cream Athens has a strong identity and aesthetic, something often nonprofits struggle to establish early on. How does your own practice as an artist inform CA?

NHF: I'm glad that you noticed that. Identity and aesthetics are two really important elements of my professional practice. I think that being an artist myself is useful in running Cream Athens because I know first-hand what artists are going through and how hard it is to build credibility and find development opportunities. My art practice is heavily based on semiotics, and it's expressed through recycled textile collages, and a very distinct pastel colour palette. All my pieces are inspired by politics and social issues, expressed in a relatively symbolic language.

Also, as a brand specialist, I am passionate about Cream Athens' aesthetic and brand identity. I think that it's original and it differs from what we knew until now of how an art organisation should look like. When building a brand, it's important to create an identity that reflects the brand's ethos and resonates with the audience from the very beginning. This is why I gave Cream Athens a vibrant aesthetic that stands out.

GK: How do you see CA growing and evolving? What are the next steps you wish to take and who are the peers you wish to have by your side and the means that will help you achieve your goals?

NHF: Art for me is the most beautiful and unspoken means of communication. However, the arts industry as it currently stands, seems to have an old-fashioned repetitive structure, and that tradition needs to change. Society has connected 'success' with an artist's development through big art institutions, famous galleries, unpaid internships and more. Reality is completely different though.

Nowadays, new age galleries and collectives are proving to larger institutions the importance of inclusivity and new ways of thinking and working.

Cream Athens has a lot to offer to the art world in the next 10 years, especially in cities where artists are under-represented, like Athens (GR). Our main strategic objective is our consultation services, and how this can help as many artists as possible to gain development opportunities and credibility for their work.

During the pandemic, we expanded our network of art collectors and artists with this magical digital world. As we slowly come out of the pandemic, I remain optimistic that life will carry on and we will be able to host large exhibitions and events open to the public.

There are exciting projects and collaborations in the pipeline. Our strategy for 2022-23 is to stay true to our mission of supporting artists by organising ground-breaking exhibitions, talks and events both online and in physical spaces. We will continue to reach wider audiences through the digital world with our next exhibition to be happening at the end of 2022 and numerous smaller events in the meantime. Stay tuned on Instagram as we will soon release an open call for our next group exhibition.

CREAM ATHENS PEER RECOMMENDATION:
GUTS GALLERY
[HTTPS://GUTSGALLERY.CO.UK](https://gutsgallery.co.uk)

Tidal Culture Lab

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΠΥΡΟΥ

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

συζητά με τον Ιδρυτή του Tidal Culture Lab

Το Tidal Culture Lab δημιουργήθηκε το 2019 στη Χαλκίδα από τον Ιστορικό Τέχνης Δημήτρη Σπύρου, και ο σχεδιασμός των δράσεων της δεν αφορά αποκλειστικά την πόλη της Χαλκίδας αλλά ολόκληρο το νησί της Εύβοιας. Σκοπός της πλατφόρμας είναι να φέρει το ευρύ κοινό σε επαφή με την σύγχρονη τέχνη μέσα από εκθέσεις, περφόρμανς, εκδόσεις και εκπαιδευτικά προγράμματα.

Στόχος της πλατφόρμας είναι αφενός να γίνει ένας πόλος έλξης και σημείο αναφοράς για τους φιλότεχνους του νησιού, και αφετέρου να συγκεντρώσει τους καλλιτέχνες της περιοχής και εν συνεχεία να προβάλει τη δουλειά τους και να τους φέρει σε επαφή με το τοπικό κοινό και όχι μόνο. Επιπλέον, το Tidal επιθυμεί να φέρει σε επαφή επαγγελματίες από διαφορετικούς χώρους του πολιτισμού με τον τόπο, με στόχο την έρευνα, την καλλιτεχνική παραγωγή και την εκπαιδευτική διαδικασία. Μέσω συνεργιών με άλλους πολιτιστικούς φορείς στην Ελλάδα, το Tidal φιλοδοξεί να δημιουργήσει ένα δίκτυο ανταλλαγής ιδεών και συλλογικών δράσεων.

Με επίκεντρο τη Χαλκίδα, το Tidal Culture Lab πραγματοποιεί δράσεις σε κάθε σημείο του νησιού σε συνεργασία με τοπικούς φορείς και εθελοντές. Οι δράσεις του θέλουν να αναπτρώσουν το ενδιαφέρον του κόσμου για την τοπική ιστορία και παράδοση, μέσα από το σύγχρονη τέχνη και τον πολιτισμό.

Γεωργία Κοτρέτσος: Τι συνέβαλε στην ίδρυση της Tidal Culture Lab στην Χαλκίδα, Ευβοίας; Πώς έχει σκοπό να συμβάλει στο σύγχρονο καλλιτεχνικό στερέωμα;

Δημήτρης Σπύρου: Κίνητρο για τη δημιουργία του Tidal Culture Lab αποτέλεσε η έλλειψη ενός πολιτιστικού φορέα στη Χαλκίδα, και την Εύβοια γενικότερα, που να επικεντρώνεται στη σύγχρονη τέχνη και τον πολιτισμό. Παρά την εγγύτητα της περιοχής στην πρωτεύουσα, η Χαλκίδα έμοιαζε αποκομμένη από την πολιτιστική και εικαστική πραγματικότητα.

Όταν το 2017, για πρώτη φορά το TEDx Chalkida παρουσίασε μια πλατφόρμα αφιερωμένη στη σύγχρονη τέχνη με έργα νέων σύγχρονων εικαστικών αλλά και performance, η υποδοχή του κόσμου ήταν ενθουσιώδης. Στην επόμενη έκδοση του TEDx Chalkida, το 2019, πολλοί από τους επισκέπτες ήρθαν στο χώρο αναζητώντας τη νέα εικαστική παρουσίαση της διοργάνωσης, ρωτώντας με ενδιαφέρον για την γλυπτική εγκατάσταση που παρουσιάστηκε. Η θετικότητα και ο ενθουσιασμός του κόσμου της πόλης ήταν αρκετός ώστε να πυροδοτήσει τη δημιουργία μιας πλατφόρμας που θα επικεντρωνόταν στο σύγχρονο πολιτισμό και θα έφερνε τους κατοίκους της περιοχής κοντά σε αυτόν.

Από την άλλη, με πνεύμα αποκέντρωσης, θέλαμε να δημιουργήσουμε έναν φορέα σύγχρονου πολιτισμού εκτός Αθηνών που θα αποτελούσε ακόμα ένα κίνητρο ακόμα για τους Αθηναίους να επισκεφτούν την Εύβοια. Στο Tidal Culture Lab πιστεύουμε ιδιαίτερα στις συνέργειες με άλλους πολιτιστικούς φορείς. Στόχος μας είναι να γίνουμε μέρος ενός δικτύου κέντρων πολιτιστικού ενδιαφέροντος όχι μόνο μέσα στην Εύβοια αλλά και σε ολόκληρη την Ελλάδα. Μέσω των δράσεων μας φιλοδοξούμε να συμβάλλουμε στην προώθηση της σύγχρονης εικαστικής δημιουργίας στην Εύβοια, την προβολή των τοπικών δημιουργών και την εικαστική εκπαίδευση των πολιτών.

ΓΚ: Μέσα στο πλαίσιο της πρώτης δράσης της TCL σε συνεργασία με τη THE TELOS SOCIETY, πώς αφουγκραστήκατε τις ανάγκες των συμμετοχόντων και πώς έχετε σκοπό να ανταπεξέλθετε σε αυτές στο μέλλον;

ΔΣ: Η πρώτη συνεργασία του Tidal Culture Lab με τη The TELOS Society ήταν η δράση *Carving the Negative* τον περασμένο Σεπτέμβριο. Παρά την αρχική συστολή και δυσκολία στη διάδοση της δράσης αυτής στην πόλη, οι συμμετέχοντες έδειξαν μεγάλο ενθουσιασμό και ενδιαφέρον. Όχι μόνο ήταν συνεπείς σε όλη τη διάρκεια της διοργάνωσης αλλά μετά το πέρας αυτής έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον για τις επόμενες δράσεις του Tidal Culture Lab.

Συζητώντας μαζί τους διαπιστώσαμε την ανάγκη τους για επαφή με την τέχνη και τον σύγχρονο πολιτισμό γενικότερα. Καθώς η καθημερινότητα δεν επιτρέπει την άμεση παρακολούθηση πολιτιστικών δράσεων που πραγματοποιούνται στην Αθήνα, η κατάρτιση μιας πολιτιστικής ατζέντας στον τόπο τους καθιστά εφικτή τη συμμετοχή τους σε δράσεις, εκθέσεις και προγράμματα. Με έναρξη αυτή τη διαπίστωση, και δεδομένου του εκτενούς ενδιαφέροντος για πολιτιστικές και εικαστικές δράσεις, σχεδιάζουμε να εντατικοποιήσουμε τις δράσεις μας το 2022. Ο προγραμματισμός του νέου έτους θέλουμε να περιλαμβάνει περισσότερες δράσεις σε διάφορους τομείς και χώρους πολιτισμού σε όσα περισσότερα μέρη της Εύβοιας είναι εφικτό.

Επίσης, μετά την οικολογική καταστροφή που συνέβη στη Βόρειο Εύβοια, σχεδιάζουμε δράσεις για την προβολή του προβλήματος και την αφύπνιση των πολιτών.

ΓΚ: Δρα ως καταλύτης επιτόπιων δράσεων η επιβλητική ιστορία και γεωγραφία της Εύβοιας στο πλαίσιο της TCL και εάν ναι, υπάρχουν δομές, υπηρεσίες και φυσικά οικονομική στήριξη για τέτοιου είδους πρωτοβουλίες από τους τοπικούς φορείς που θα δώσουν ώθηση στη TCL;

ΔΣ: Φυσικά η μακραίωνη ιστορία και η γεωγραφία της Εύβοιας, δρα ως καταλύτης των προγραμματισμού του Tidal Culture Lab. Καθώς επίκεντρο των δράσεων μας είναι η Εύβοια, φιλοδοξούμε οι δράσεις μας να είναι άμεσα συνδεδεμένες με τον τόπο, την ιστορία του και τους ανθρώπους που έζησαν και ζούνε σε αυτόν. Θέλουμε

οι δράσεις μας να αντλούν έμπνευση από τον τόπο και να δίνουν πίσω σε αυτόν συνδράμοντας στην προώθηση του σύγχρονου πολιτισμού. Τα τοπικά προϊόντα, οι παραδόσεις, οι ντόπιες πρακτικές και η ιδιομορφία του τόπου (ένα νησί που δεν μοιάζει με νησί λόγω της εγγύτητάς του στη Στερεά Ελλάδα) αποτελούν τον πυρήνα των διοργανώσεων του TCL.

Δυστυχώς, όπως είναι σύνηθες στην Ελληνική επαρχία, οι δομές για τη στήριξη σύγχρονων πολιτιστικών δράσεων είναι ελάχιστες και η οικονομική στήριξη της πολιτείας σχεδόν ανύπαρκτη. Ωστόσο, η ιδιωτική πρωτοβουλία και στήριξη είναι ισχυρή. Επιχειρήσεις, επαγγελματίες και απλοί πολίτες είναι πολύ πρόθυμοι να υποστηρίξουν τις δράσεις του TCL οικονομικά, ηθικά αλλά και με οποιονδήποτε τρόπο μπορεί ο καθένας. Οποιαδήποτε στήριξη είναι σημαντική και τη δεχόμαστε με χαρά.

TIDAL CULTURE LAB PEER
RECOMMENDATION:
K-GOLD TEMPORARY GALLERY
[HTTPS://KGOLDTEMPORARYGALLERY.TUMB
LR.COM](https://kgoldtemporarygallery.tumblr.com)

yellow brick

Yellow Brick | yellowbrick.gr

VASILIKI SIFOSTRATOUDAKI

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

speaks to Artist, Founder and Initiator of Yellow Brick

Founding members: Niovi Andrioti, Manos Tsihchlis, Eleanna Otta, Giannis Delagrammatikas

Board members: Helmut Batista, Nikos Doulos, Vivian Sky Rehberg,

Yellow Brick is an independent cultural institution of contemporary art that has been active in the district of Nea Ionia, in Attica, since 2016. It is an initiative of the artist Vasiliki Sifostatoudaki based on the promotion of interdisciplinary dialogue and cultural exchange undertaken through relational engagement of writers, curators, and members of the local community.

Yellow Brick focuses primarily on multimodal practices including art exhibitions, educational programs for children and adults, artists' workshops for the production of artworks, art publications, common dinners and experimental activities, aiming to the interaction of research and cultural thinking.

The artistic program, which lasts from September to December and from March to July each year, after an open call, hosts artists from Greece and abroad. The

art residency allows artists to develop their practices, create synergies with the Yellow Brick project and present the results of their experience. Those methodological approaches articulate a field of correlations and exchange, so that this dynamic ecosystem can integrate, converse and interact on a wider artistic map.

Yellow Brick's ecosystem encompasses:

STEPS: Public manifestations of research in progress taking place at and with Yellow Brick.

FOOD for THOUGHT: Communal culinary events where locals and international guests come together to get to know each other, learn, listen, and exchange.

ACTIONS: Satellite activities/public moments with partner institutions.

YELLOW PLAYGROUND: Crafting /making gatherings for children led by local and international agents.

WORK-HOUSE FACILITIES: A combined studio and exhibition space, a private sleeping area, private bathroom, shared kitchen, and a beautiful terrace.

Georgia Kotretsos: May you please introduce the roles and contributions of the Yellow Brick team members to the Yellow Brick vision? Besides its founding member, there is also the current team, the recurring crew, and last the advisory board. It has a highly extrovert profile and an international team, how does the polyphony of your members help shape the program of Yellow Brick?

Vasiliki Sifostratoudaki: I conceived Yellow Brick, as a dialectical and polyphonic project. A project that would develop over time, that would allow us to grow with it and it with us. Therefore allowing various modes of acting, of pausing, and making together. Nea Ionia is the district where Yellow Brick is physically located and where the diverse cultural practitioners are invested. Together, they are considered inseparable components of the project's morphology, ever-ending formation and growth. The team, board and recurring crew move within a relational framework aligned to its fluid operational mode. They are friends and people that I met since I initiated Yellow Brick, with whom we continue to discuss and share similar concerns, ideas and thoughts.

GK: Yellow Brick is located on the Northern outskirts of the city of Athens, does the immediate geography of the space inform the research produced within the YB walls?

VS: The fact that Yellow Brick is in Nea Ionia, at the Northern outskirts of Athens, offers another viewpoint to the city, shifting its center in a way. Situated in the geographical fringes of Athens, it offers a shift of perspective towards a broader scene and seeks for expanded ways of interacting with the city saturated expansions and borders. Nea Ionia, is an area with a layered history of migration, textile industry and music heritage; factors that often affect the artist's research and work as visible and sometimes invisible elements of the landscape.

GK: Yellow Brick is also your own practice, it is an organic project that simultaneously adapts to our times and creative climate. Does the residency program exclusively serve the Yellow Brick inquiries or it is a reciprocal set of engagement?

VS: I would say with certainty that one does not exclude the other. The reciprocal qualities of the residency can be found in the polyphonic synergies that complement and expand our everyday operations and offer new knowledge perspectives. We would like to think of each artist hosted at Yellow Brick as an integral component of the ongoing progress and configuration of the project. Together with the team of YB, residency artists are to trigger those energetic processes of exchange.

YELLOW BRICK PEER RECOMMENDATION:
RIB
[HTTPS://WWW.RIBRIB.NL](https://www.ribrb.nl)

KHANDAQ

KHANDAQ

ΟΛΓΑ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

συζητά με την Ιδρύτρια της KHANDAQ

Η KHANDAQ είναι μια αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία με έδρα την Αθήνα που έχει στόχο να υποστηρίξει ενεργά την πολιτιστική παραγωγή της ελληνικής περιφέρειας δίνοντας ιδιαίτερο βάρος στην Κρήτη.

Μέσα από εικαστικές εκθέσεις, αναθέσεις και παραγωγές νέων και πρωτότυπων έργων και πολιτιστικές δράσεις στο δημόσιο χώρο των πόλεων, κύριος στόχος της εταιρείας KHANDAQ είναι η ανάδειξη των μνημείων – γνωστών και άγνωστων, παλαιών και νέων – της παράδοσης, της χειροτεχνίας και της πλούσιας ιστορίας της Κρήτης.

Επιπλέον, η εταιρεία KHANDAQ μέσω θεσμικών συνεργασιών, τοπικών, υπερτοπικών και διεθνών φορέων, φιλοδοξεί να ενδυναμώσει τις πολιτιστικές σχέσεις ανάμεσα στην Αθήνα και τις πόλεις της Κρήτης. Την KHANDAQ έχει ιδρύσει η Όλγα Χατζηδάκη το 2021 στην Αθήνα.

Γεωργία Κοτρέτσος: Σε παγκόσμια κλίμακα και σε αλυσιδωτά χρονικά διαστήματα παρατηρούμε ή ενεργά συμμετέχουμε τα τελευταία χρόνια στον επαναπροσδιορισμό, και οριοθέτηση μνημείων και της σημασίας αυτών σήμερα. Βρίσκω ερευνητικά την κατεύθυνση αυτή που θέτεις ως επίκαιρη και αναγκαία. Πώς έχει σκοπό η KHANDAQ να μεθοδεύσει την συνδιαλλαγή μεταξύ των μνημείων και της σύγχρονης/ων τέχνης/δράσεων στην Κρήτη;

Όλγα Χατζηδάκη: Εν αντιθέσει με τους χώρους σύγχρονης τέχνης που παρά τις προσπάθειες να καταστούν προσβάσιμοι παραμένουν απρόσιτοι στο ευρύτερο κοινό, τα ιστορικά και τα σύγχρονα μνημεία είναι ένας τρόπος να επιτρέψουμε στον σύγχρονο πολιτισμό να μας αποκαλύψει το φάσμα των δυνατοτήτων του. Παράλληλα, μέσα από την τέχνη μπορούμε να επανεξετάσουμε και να οικειοποιηθούμε ένα μνημείο. Αυτή η αμφίδρομη δυναμική ανάμεσα στα μνημεία και τον σύγχρονο πολιτισμό είναι πολύ σπουδαία και – σε τόπους με πλούσια και πυκνή διαδρομή – μας επιτρέπει να συνδέσουμε τομείς και γνωστικά πεδία που μέχρι πρόσφατα φάνταζαν αποκομμένα και ασύνδετα, όπως φερ' ειπείν η σύγχρονη τέχνη και η αρχαιολογία. Η σχέση αυτή δημιουργεί έναν κώδικα επικοινωνίας που μπορεί να αφομοιωθεί από την κοινωνία και από ένα ευρύτερο κοινό.

Η KHANDAQ έχει μακροχρόνιο ορίζοντα δράσης. Φιλοδοξεί να δημιουργήσει πλήθος συγκλίσεων ανάμεσα στην κοινωνία, την τοπική αυτοδιοίκηση, τους σύγχρονους δημιουργούς, τους πολιτιστικούς οργανισμούς και τα μεγάλα ιδρύματα.

ΓΚ: Μέσω της έρευνας που πραγματοποιώ τα τελευταία δύο χρόνια στην Ελλάδα, και συνομιλώντας με συναδέλφους που δραστηριοποιούνται στη περιφέρεια δε σου κρύβω πώς περίμενα με αγωνία την υλοποίηση ενός εγχειρήματος σε και της KHANDAQ στη Κρήτη. Ο ίδιος ο τόπος είναι ένα χωνευτήρι επιρροών και ιστορικότητας στο νοτιότατο σημείο της Ελλάδας, ένα φυσικό φρούριο μεταφορικά και κυριολεκτικά. Ποιες ιδέες και πολιτιστικές πρακτικές καλείσαι να διαφυλάξεις σήμερα μέσω της KHANDAQ;

ΟΧ: Την τελευταία πενταετία, με αφορμή την διοργάνωση της documenta14 στην Αθήνα, έχει αλλάξει ριζικά ο πολιτιστικός χάρτης της Αθήνας με μικρούς profit χώρους να ξεπροβάλλουν διαρκώς και ένα δυσανάλογο πλήθος δράσεων και εκθέσεων. Παράλληλα, υπάρχει μία μικρή αλλά αισθητή μετατόπιση της πολιτιστικής δραστηριότητας προς την ελληνική περιφέρεια, το οποίο εκφράζεται τόσο σε επίπεδο πολιτιστικής πολιτικής όσο και από την αυτοδιάθεση μικρών σχημάτων και οργανισμών. Επίσης, η περιφέρεια δείχνει να ενδιαφέρεται για νέα πράγματα και για μία νέου τύπου εξωστρέφεια. Παρατηρώντας αυτές τις αλλαγές και έχοντας δραστηριοποιηθεί ως τώρα αποκλειστικά στην Αθήνα, αποφάσισα να δημιουργήσω έναν φορέα που να ενδυναμώσει τη πολιτιστική σχέση του κέντρου με την ελληνική περιφέρεια και συγκεκριμένα την Κρήτη. Με ενδιαφέρει να αξιοποιήσω την εμπειρία μου και το δίκτυο των επαφών μου προκειμένου να δημιουργηθούν νέες συνθήκες πολιτιστικής παραγωγής.

Η περίπτωση της Κρήτης παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον καθώς, αν και τόσο πλούσια σε ιστορία, έχει μεγάλο περιθώριο καλλιτεχνικής και πολιτιστικής ανάπτυξης. Με ενδιαφέρει να ενισχύσω την καλλιτεχνική εξωστρέφεια του τόπου. Μάλιστα επέλεξα την αραβική λέξη khandaq που είναι μια παλιά ονομασία της πόλης του Ηρακλείου και συναντάται στην μεσαιωνική ελληνική (=τάφρος, χαντάκι) στην τουρκική και στην περσική γλώσσα. Η ονομασία αυτή εκφράζει το δικό μου πνεύμα και συνάμα δηλώνει τον πολυπολιτισμικό χαρακτήρα του κρητικού τόπου, τα στρώματα κατακτητών, επιρροών και γλωσσών που διαπνέουν τη σύγχρονή μας ταυτότητα.

ΓΚ: Κάπου διάβασα πως βρίσκεσαι στο φυσικό σου περιβάλλον στο δημόσιο χώρο πραγματώνοντας συμμετοχικά ή διαδραστικά πρότζεκτ. Πώς οραματίζεσαι τις άμεσες δράσεις της KHANDAQ για το 2022 έχοντας πλέον ορίσει την εξωστρέφεια της πρακτικής σου εκτός των νοητών 'τειχών' της τέχνης;

ΟΧ: Το 2017, μετά την ολοκλήρωση της έκθεσης «Γεωμετρίες», οραματίστηκα τη δημιουργία ενός νέου χώρου και το 2019 ίδρυσα τον χώρο tantos, γεγονός που τότε αντικατόπτριζε την επιθυμία μου για μία σταθερή ταυτότητα. Πολλά πράγματα άλλαξαν με αφορμή την πανδημία και το 2021 πήρα την απόφαση να εγκαταλείψω την σκέψη μου για κάτι σταθερό. Μέσα από τις νέες συνθήκες, στις οποίες βρισκόμαστε όλοι ακόμα, διαισθάνθηκα ότι κάπου αλλού χτυπάει η καρδιά της δουλειά μου. Πράγματι, αισθάνομαι πολύ καλά όταν δουλεύω στον δημόσιο χώρο της πόλης και όταν συνεργάζομαι με ομάδες ανθρώπων από συναφή ή και ετερόκλητα πεδία, γεγονός που φυσικά ίσχυε και προ πανδημίας αλλά πλέον φαντάζει ο κύριος τρόπος εργασίας.

Η Khandaq έχει το δικό της μοναδικό όραμα αλλά συνάμα είναι ένα πολύ ευέλικτο σχήμα που μου επιτρέπει να κάνω πολλά και ετερόκλητα πράγματα και στην Αθήνα και στην Κρήτη - παραγωγή, επιμέλειες με Έλληνες και ξένους καλλιτέχνες, συνεργασίες με φορείς, δήμους και την τοπική αυτοδιοίκηση.

Ήδη υλοποιήσαμε με τη Χρυσάνθη Κουμιανάκη το δημόσιο έργο «Κρυπτογράφηση» σε συνεργασία με το Δήμο Ηρακλείου, έχω πρόσφατα αναλάβει την παραγωγή μιας σπουδαίας διοργάνωσης (εκτός Κρήτης αυτή τη φορά) που θα ανακοινωθεί το επόμενο διάστημα ενώ αυτή την περίοδο συζητάμε με φορείς της Κρήτης για διάφορα νέα έργα σε διαφορετικά μέρη του νησιού.

KHANDAQ PEER RECOMMENDATION:
STUDIO EXPERIMENTELLES DESIGN
[HTTPS://DESIGN.HFBK-HAMBURG.DE](https://design.hfbk-hamburg.de)

HERMITAGE SYKAMINEA

Hermitage Sykaminea |
hermitage-sykaminea.org/

ANDREAS SELL

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY
speaks to Founder of Hermitage Sykaminea

The Hermitage Sykaminea is situated in an olive grove on the slope of Mount Lepetymnos on the island of Lesbos. It was founded in 2016 as place for retreat. Since 2020 the hermitage is being restructured. It becomes a gathering point for arts, crafts, architecture and design, but also for the development of an ecological infrastructure in the region.

Georgia Kotretsos: What motivated the Hermitage Sykaminea «ερημητήριο» on the slope of Mount Lepetymnos in 2016 in the midst of the refugee crisis in Lesvos?

Andreas Sell: The Hermitage Sykaminea has its origin already in 2014 before the large influx of refugees arrived on Lesvos. In 2016, the first building was completed and the place was opened up to visitors. I could not have foreseen that Sykaminea would be one of the places where the most refugees would arrive. The initial motivation for the hermitage was to create a kind of Arcadia – a place of retreat away from urban life. The many people who passed through the island to reach northern Europe certainly had a great impact on the development of the hermitage.

GK: In recent years, we have seen projects of retreats, hermitages, off-the-grid communities, secluded housing projects, even efforts in forming micro-principalities, which strongly establish boundaries between the outside world and what each community advocates for. In your case, who has access to Hermitage Sykaminea and what are the criteria for joining both short and long-term the community?

AS: Up until now the Hermitage-Residency program has been self-financed for two years and has arrived at a point where the organizational structure needs to be considered for its continuation.

It is important that these decisions are taken together, as a practice of collective investigation, offered firstly to the previous residency participants during a forum taking place in Athens in March 2022 and then ideally to individuals working locally on similar topics.

The forum will provide a comprehensive insight into the Hermitage-Residency. For those interested, a visit to the forum is the best way to get in touch. Information about the forum will be available on the Hermitage's instagram page from mid-February 2022.

GK: So far, the main focus of HS has been: a. the wool manufacture hub, b. the timber house building and c. the summer program. How do you see the aforementioned

projects developing in 2022 and how could one contribute to the vision of Hermitage Sykaminea?

AS: The first project of the Hermitage Sykaminea in 2022 will be the Hermitage-Forum. The short term aims of the forum are to create a live and online accessible database of knowledges, experiences, processes, and decisions which are collectively gathered and developed to sustain the activity of the Hermitage-Residency. Following this, the forum will explore and develop organizational approaches, financial and decision making structures for the project's continuation.

The long term aims of Hermitage-Residency are to promote self-organisation and collective practice, to support cultural action in non-urban environments across Lesvos. This will produce a long-standing network which engages with the local surroundings and helps to embed cultural practices in peripheral areas, and at the same time connected to urban-lives.

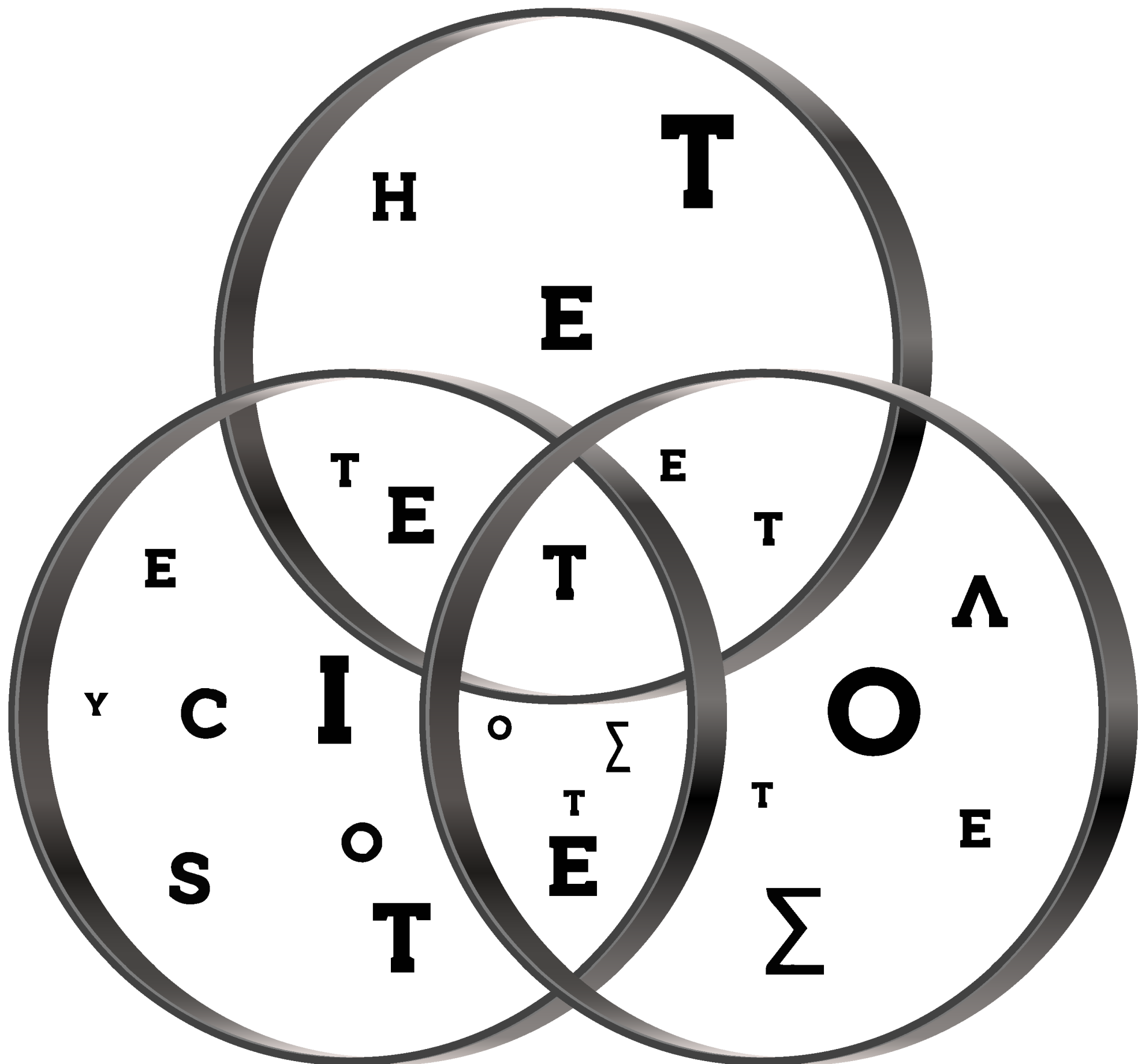
The Hermitage Sykaminea and the projects resulting from the last two summer programs (the Hermitage-Forum and the Wool Manufacture Hub) have so far been self-financed and depend on financial support for their further development.

HERMITAGE SYKAMINEA PEER
RECOMMENDATION:
SALMON CREEK FARM
[HTTPS://SALMONCREEKFARMEDITIONS.ORG](https://salmoncreekfarmeditions.org)

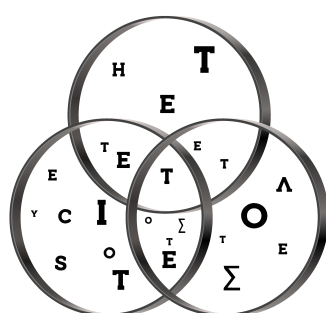
THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

Arts & Culture Research Lab Observatorium

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS

ARCAthens
AFA Masterclass
GREECE IN USA
RUN ON ART
Vamvakou Revival
KAKTOS Project

AVTONOMI AKADIMIA
SNEHTA
Space52
The Temporary Academy Of Arts
peri-Tēchnes

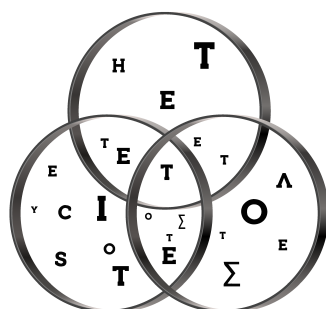
THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

Arts & Culture Research Lab Observorium

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS

artefact athens
THE PROVINCES
K-Gold Temporary Gallery
KINONO
STERNA

LUCY ART RESIDENCY
Phenomenon
Tinos Quarry Platform
Ammophila
Team "2001"
Tryfon Art Residency

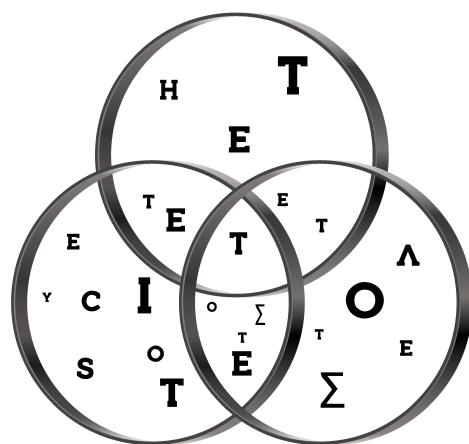
MEMO

Location

Thinking-in-place.

ΤΕΛΟΣ

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY

THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY, INC. COPYRIGHT © 2022
THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY, INC. ALL RIGHTS RESERVED
THE ΤΕΛΟΣ SOCIETY PRESS
JANUARY, 2022 | VOLUME III
EDUCATIONAL HEURISM III
ISSN 2732-706X